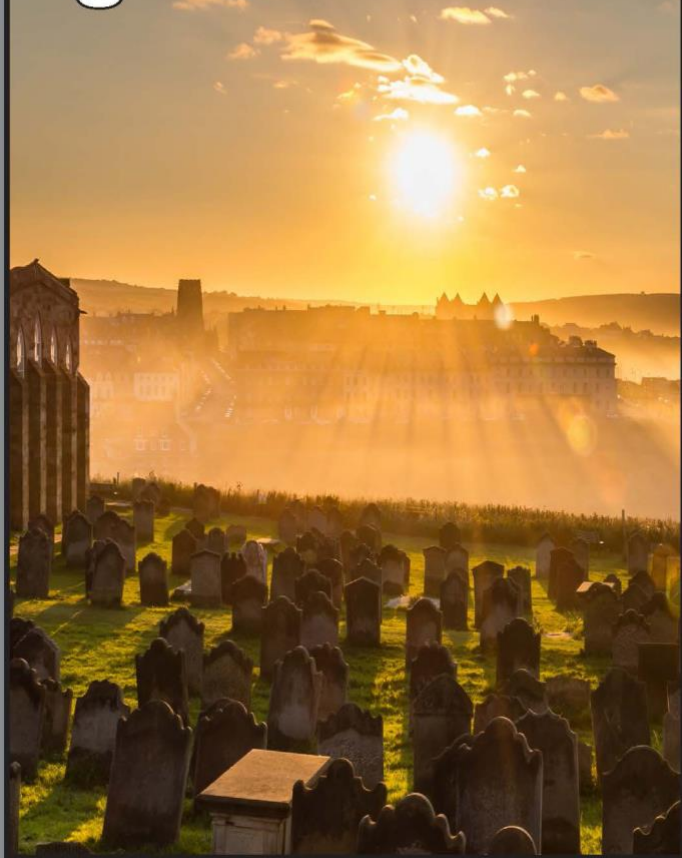


# Hopp bortom graven



# Hopp bortom graven

## KAPITEL 1

### Vad är döden?

Döden är människans största fiende, och av alla informationskällor som står till människans förfogande är det endast Bibeln som ger oss säker information om framtiden för dem som drabbas av detta fruktansvärda monster. Guds ord lovar att en tid kommer då det "inte längre skall finnas någon död" och dessutom att de som har dött skall leva igen. (Uppenbarelseboken 21:4; Johannes 5:28, 29). Kunskapen om Skaparens försörjning för en döende mänsklighet bör vara en verklig tröst för dem som sörjer sina älskade avlidna.

Till dödens skräckinjagande spöke kommer den nästan universella osäkerheten om vad som väntar bortom graven. Vad händer med en människa i ögonblicket efter döden? Lever den personen fortfarande på något mystiskt sätt och svävar omkring i begravningsbyrå medan vännerna samlas för att sörja hans bortgång? Eller har han begett sig till någon okänd och "vacker ö någonstans"? Eller, om den avlidne inte var kristen, befinner han sig nu i de traditionella regionerna för de fördömda, där han är dömd att lida evig tortyr i ett helvete av eld och svavel?

Hur vi än försöker kan vi inte helt skaka av oss dessa frågor. Och även om många av oss delvis kan trösta oss med tanken att åtminstone många av våra

nära vänner och släktingar som har dött var goda människor och trogna kristna enligt sin egen förståelse, och därför, enligt våra vedertagna trosuppfattningar, nu borde vara lyckliga i himlen, så har vi ändå alla haft några kära vänner, och förmodligen släktingar, som har dött utanför den ortodoxa trons och utövningens ramar, och vi kan inte låta bli att undra vad som har blivit av dem. Lider de nu, eller är de lyckliga?

## **Vetenskapen ger inget hopp**

Vetenskapen säger oss att det inte finns några bevis för att det mänskliga livet fortsätter när döden inträffar. Eftersom vi lever i en materialistisk tid är många benägna att acceptera denna uppfattning. Påståendet är att när det gäller livsprincipen skiljer sig människan inte från de lägre djuren; att den mänskliga artens högre intelligens inte beror på den traditionella teorin att människan har en separat intelligens inom sig som kallas "själ" eller "ande", utan på det faktum att hon besitter en överlägsen, mer förfinad organism än djurvärlden.

Låt oss nu notera några bibelställen som tydligt visar att vetenskapen har rätt när det gäller de dödas nuvarande tillstånd. I Predikaren 9:5 står det: "De levande vet att de ska dö, men de döda vet ingenting." Psalm 49:10–12 är också träffande: "De visa måste till slut dö, precis som de dåraktiga och oförståndiga, och lämna all sin a rikedom bakom sig. Graven är deras eviga hem, där de kommer att stanna för alltid. De kan döpa sina egendomar efter

sig själva, men deras berömmelse kommer inte att bestå. De kommer att dö, precis som djuren.”

I 1 Mosebok 2:7 berättas det att ”Herren Gud formade människan av jordens stoft och blåste livets ande i hennes näsborrar; och människan blev en levande själ.” Senare, efter överträdelsen av detta ursprungligen fullkomliga par, sade Gud: ”I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, tills du återvänder till jorden, ty av den är du tagen; ty stoft är du och till stoft skall du återvända.” (1 Mosebok 3:19). I Psalm 146:4 gör David en eftertrycklig förklaring om tillståndet för dem som återvänder till stoftet. Vi citerar: ”När de andas ut, återvänder de till jorden, och alla deras planer dör med dem.” Om språket betyder något alls, så råder det ingen tvekan om att dessa ord beskriver en död person som medvetlös, med alla tankar utplånade.

Lägg återigen märke till psalmistens uttalande – ”När de andas ut, återvänder de till jorden.” Om en människa, som ett medvetet, levande väsen, kom till genom föreningen av den materiella kroppen med livets andedräkt, skulle det verka rimligt att när dessa två element separeras, skulle livet upphöra; och detta är exakt vad texten säger – ”alla deras planer dör med dem.”

Vissa kanske undrar över ”livets andedräkt” och tänker att detta kanske är något som fortsätter att leva efter att kroppen dör. Vi lämnar ämnet ”själ” till senare övervägande men låt oss nu undersöka en passage som beskriver dödsprocessen och visar exakt vad som händer med de två huvudelementen som den

gudomliga, skapande visdomen har förenat för att frambringa mänskligt liv. Den lyder: "Då återvänder stoftet till jorden som det var, och anden återvänder till Gud som gav den." Predikaren 12:7

Nyckeln till en korrekt förståelse av denna text finns i ordet "återvända", som används både om kroppen och om anden. Det sägs att kroppen återvänder till jorden. Detta beror på att dess beståndsdelar ursprungligen kom från jorden. Det följer därför att om anden återvänder till Gud, måste den ha varit hos Gud innan den trädde in i den mänskliga organismen. Om att vara hos Gud i denna mening innebär att vara i himlen, följer det att om den "ande" som här avses är en medveten varelse, kapabel att njuta av livet i en andlig himmel, innebär det att var och en av oss måste ha varit i den andliga himlen innan vi föddes; annars skulle man inte kunna säga att vi "återvänder" när vi dör.

### **Vad "Anden" egentligen är**

Det hebreiska ordet som här översätts med "ande" är *ruach*. Professor Strong, en erkänd auktoritet på hebreiska och grekiska, berättar för oss att detta hebreiska ord *ruach* betyder "vind" eller "andning". Det är samma hebreiska ord som översätts med "andning" i 1 Mosebok 7:15, där det sägs att de lägre djuren besitter det. Vi citerar: "Par av alla varelser som har livets andedräkt [*ruach*] i sig kom till Noa och gick in i arken." Om användningen av ordet *ruach* för att beskriva livets andedräkt eller ande hos människor innebär att vi har en intelligent entitet av något slag inom oss som fortsätter att leva efter att kroppen dör,

innebär det också att de lägre djuren i sig besitter något liknande immateriellt som aldrig kan dö.

Men när vi resonerar i harmoni med Guds ord blir allt klart. I 1 Mosebok 2:7 står det att Gud skapade människan av jordens stoft och "bläste livets ande i hennes näsborrar". Resultatet av föreningen av kroppen med livets andedräkt sägs vara att "människan blev en levande själ". Uppenbarligen, när kroppen återvänder till jorden och livets andedräkt eller ande återvänder till sin ursprungliga källa – till Gud som gav den – lämnar den individen i samma tillstånd som han var före födelsen, vilket var ett tillstånd av icke-existens.

För att avgöra denna fråga ännu mer definitivt behöver vi bara vända oss till Predikaren 3:19–21, där det hebreiska ordet *ruach* återigen används, och där sägs det att både människans och djurets andedräkt [*ruach*] går till samma plats vid döden. Vi citerar: "Ty det som drabbar människors barn drabbar också djuren; en och samma sak drabbar dem: när den ene dör, dör också den andre; ja, de har alla en och samma andedräkt [*ruach*]; så att människan inte har någon fördel framför djuret; ty allt är fåfänglighet. Alla går till en och samma plats: alla är av stoft, och alla blir till stoft igen. Vem vet [om] människans ande stiger uppåt [till himlen] och [om] djurets ande stiger nedåt till jorden?"

Nya testamentets beskrivningar av döden stämmer helt överens med dem i Gamla testamentet. Jesus antyder att de döda befinner sig i ett tillstånd av medvetlöshet, vilket han liknar vid sömn. I Johannes

11:1–46 har vi en underbart avslöjande berättelse om sjukdomen, döden och uppvaknandet av Lasarus, en kär vän till Jesus. Marta och Maria, Lasarus systrar, var också vänner till Mästaren, och när deras bror blev sjuk sände de bud till Jesus i förväntan om att han omedelbart skulle komma till deras hjälp.

I stället för att omedelbart bege sig till sin vän Lasarus säng, dröjde Jesus kvar. Efter att en stund hade förflutit sade han till sina lärjungar: "Vår vän Lasarus sover; men jag går dit för att väcka honom ur sömnen." Lärjungarna missförstod detta och antog att Jesus syftade på naturlig sömn. Då sade han tydligt: "Lasarus är död." Senare, vid Lasarus grav, tilltalade Jesus den döde med hög röst och sade: "Lasarus, kom ut", och vi får veta att "den som var död kom ut". Här finns inget som tyder på att Lasarus "själ" befann sig i en himmel av salighet eller ett helvete av plågor. Enligt berättelsen sov han i döden. Ja, Jesus trodde på "dödens sömn".

I berättelsen om Lasarus uppvaknande ur dödslångsömnen har vi betonat det faktum att det bibliska hoppet om livet bortom graven ligger i försäkran om att det kommer att ske en uppståndelse av de döda, snarare än i antagandet att människan besitter en inneboende odödlighet. Aposteln Paulus instämmer helt i detta. I 1 Korinthierbrevet 15:12–18 drar han slutsatsen att om det inte finns någon uppståndelse för de döda, då har "de ... som har somnat in i Kristus gått förlorade".

Även i Uppenbarelseboken finner vi samma enhetliga tankegång när det gäller de dödas

medvetslösa tillstånd. Till exempel säger Uppenbararen: "Havet gav upp de döda som fanns i det, och döden och dödsriket gav upp de döda som fanns i dem." (Uppenbarelsboken 20:13). Vi lämnar ämnet helvetet till senare övervägande. Det räcker nu att notera det faktum att enligt den just citerade texten förklaras de som befinner sig i det bibliska "helvetet" vara döda. Detta innebär att de inte lever och plågas. Texten avslöjar också att de dödas hopp är att de ska föras ut ur helvetet – uppväckas till liv.

Kort sagt är alltså svaret på frågan: Var är de döda? att de nu befinner sig i ett tillstånd av medvetlöshet; att allt hopp om liv bortom graven är centrerat i den bibliska försäkran att genom den store Skaparens mäktiga kraft, utövad av den gudomlige Kristus under den kommande riketiden, skall det ske en "uppståndelse av de döda, både de rättfärdiga och de orättfärdiga." Apg 24:15

## **Satans lögn**

Innan vi lämnar denna del av ämnet är det bra att vi stannar upp tillräckligt länge för att uppmärksamma ursprunget till den falska teorin som är så allmänt accepterad i både kristna och icke-kristna religioner, nämligen att "det finns ingen död". Om Bibeln så tydligt lär att döden är en grym verklighet och människans värsta fiende, varifrån kom då idén att den är en vän i den meningen att den bara är porten till ett annat liv?

Svaret på denna fråga återfinns i Första Mosebokens berättelse om människans fall i synd och död. Satan, en " " som verkade genom ormen,

sade till Eva innan den överträdelse som ledde till döden: "Ni kommer inte att dö." (1 Mos 3:4). Gud hade sagt att straffet för olydnad skulle vara döden – "ni kommer att dö." (1 Mosebok 2:17). Hela Bibelns vittnesbörd stämmer överens med detta ursprungliga uttalande om vad som skulle utgöra straffet för synd. "Syndens lön är döden", förkunnar Paulus. (Romarbrevet 6:23). "Den själ som syndar, den skall dö", säger Hesekiel. (kap. 18:4). I Uppenbarelseboken 20:2,3 får vi tanken att den "gamla ormen" som bedrog moder Eva har fortsatt att vara en bedragare ända sedan dess; och historien visar att detta verkligen är sant. Genom tiderna har alla tänkbara bedrägliga ansträngningar gjorts för att stärka Satans lögn: "Ni kommer inte att dö." Som ett resultat av detta grundar nästan alla som idag överhuvudtaget försöker tro på ett liv efter döden sin tro på antagandet att människan besitter en inneboende odödlighet. Men vad säger Skriften om odödlighet? Nästa kapitel behandlar dessa punkter.

## KAPITEL 2

### Är människan odödlig?

Teorin om inneboende odödlighet, som hävdar att när det vi kallar döden hinner ikapp en människa blir hon mer levande än innan det inträffade, bygger på antagandet att det någonstans i den mänskliga organismen lurar ett svårfångat, immateriellt och osynligt ego eller en intelligens som kallas "själ". Teologerna hävdar att denna själ är odödlig eller dödsbevisad; följaktligen, att när kroppen dör, flyr denna inre intelligens, eller den verkliga människan, från sitt fängelse av mänskliga begränsningar och är fri att njuta av livet för evigt på en mycket högre existensnivå – såvida det inte, förstås, har varit en ond själ. I det senare fallet måste själen, enligt traditionell teologi, utstå oerhörda kval i ett brinnande helvete av bokstavig eld; eller i bästa fall, enligt romersk-katolsk teologi, genomgå en lång period i skärselden innan den kan njuta av himlens frihet och välsignelser.

Uttrycken "odödlig själ" och "evig själ" används så ofta i religiösa samtal att de som inte har undersökt saken tar det för givet att de är bibliska termer. Av denna anledning kommer det att vara en stor överraskning för många att få veta att dessa uttryck inte alls finns i Bibeln. Den traditionella odödligheten hos den mänskliga själen är en ren produkt av fantasin och har inget som helst stöd i Skriften.

Ordet "själ" och dess pluralform "själar" används i Bibeln mer än femhundra gånger, men i inget fall antyds ens tanken att människans själ är odödlig.

Tvärtom, överallt där Bibeln behandlar ämnet död i samband med själen, säger den tydligt och klart att själen, precis som kroppen, är underkastad döden. Till exempel säger Herren genom profeten: "Se, alla själar är mina; liksom faderns själ, så är också sonens själ min: den själ som syndar, den skall dö." (Hesekiel 18:4). I Nya testamentet läser vi Jesu ord: "Frukta inte dem som dödar kroppen men inte kan döda själen; frukta snarare honom som kan förgöra både själ och kropp i helvetet [*Gehenna*]." (Matteus 10:28). Ja, även de själar som hamnar i det bibliska helvetet förgörs, de plågas inte eller tvingas lida.

Ordet "själ" i Gamla testamentet är översatt från det hebreiska ordet *nepshesh*. Professor Young anger i sin *Analytical Concordance of the Scriptures* att detta ord *nepshesh* helt enkelt betyder "djur", eller, fritt översatt, det som är levande – ett kännande väsen. Ordet används i Gamla testamentet i samband med såväl lägre stående djur som människan. I 4 Mosebok 31:28 används det om djur som nötkreatur, åsnor och får. Om vi alltså skulle insistera på att det hebreiska ordet *nepshesh*, översatt med "själ" i Gamla testamentet, betyder odödlig själ, skulle vi tvingas dra slutsatsen att även de lägre stående djuren har odödliga själar – en slutsats som få skulle acceptera.

Ordet "själ" i Nya testamentet är en översättning av det grekiska ordet "*psuche*". Vi vet att detta ord har exakt samma betydelse som det hebreiska ordet *nepshesh*, eftersom aposteln Petrus använder det för att översätta det sistnämnda när han citerar Psalmusbrevet 16:10. Apostelns citat finns i Apostlagärningarna 2:27 och lyder: "Ty du skall inte

lämna min själ [grekiska *"psuche"*, hebreiska *"nephesh"*] i dödsriket, och du skall inte låta din Helige se förruttnelse." Petrus säger oss att detta är en profetia om Jesu död och uppståndelse, att hans själ inte lämnades i dödsriket.

I Matteus 26:38 sägs Jesus ha sagt: "Min själ är djupt bedrövad, ja, till och med döden." Detta stämmer helt överens med den profetiska förklaringen om Jesus som säger att hans själ "gjordes till ett offer för synd". Ja, Jesu själ dog, och genom det stora offret har hela mänsklighetens själar blivit frälsta från döden och kommer slutligen att uppstå från dödens tillstånd.

En annan intressant användning av det grekiska ordet *"psuche"* [på svenska "själ"] i Nya testamentet finns i Apostlagärningarna 3:20–23. Här har vi en profetia som beskriver återupprättelseverket, eller uppståndelsen, som kommer att genomföras av Messias efter hans återkomst och upprättandet av hans rike. Vi får veta att då "varje själ som inte lyssnar på [lyder] den profeten, skall utrotas ur folket". Således betonar både Gamla och Nya testamentet det faktum att människans själ är dödlig, underkastad döden, och att alla onda själar slutligen skall utrotas – inte bevaras och plågas, som medeltidens trosbekännelser vill få oss att tro.

## **Den första mänskliga själen skapades**

Låt oss noga notera den process genom vilken den första mänskliga själen skapades, eftersom detta kommer att hjälpa oss att tydligare förstå vad en själ egentligen är. Den bibliska redogörelsen för detta ges

i 1 Mosebok 2:7, där det står: "HERREN Gud formade människan av jordens stoft och blåste livets ande i hennes näsborrar; och människan blev en levande själ."

Lägg märke till att själen här framställs som resultatet, eller produkten, av en förening mellan kroppen, eller organismen, och livets andedräkt – "människan blev en levande själ". Denna passage säger inte, som många tidigare felaktigt har antagit, att Gud skapade människan och sedan injicerade en själ i henne – den förklarar snarare att människan vid skapelsen "blev" en själ, vilket är något helt annat.

Först, enligt berättelsen, formades människans organism, eller kropp – av "jordens stoft". Detta stämmer vetenskapligt överens med de fakta vi känner till idag, eftersom människans kropp helt och hållet består av de olika kemiska element som finns i jorden. Sedan ingjöts i denna organism "livets andedräkt", den livgivande kraften i luften som vi andas, vilken är nödvändig för både människors och djurs liv. Det hebreiska ordet som här översätts med "ande" är *neshamah*, vilket enligt professor Young bokstavligen betyder "ande". Det faktum att den blåstes in i fader Adams näsborrar understryker att det var andan. Näsborrarna skulle visserligen verka vara en märklig plats för en odödlig själ att befinna sig på.

Vad hände då när livets andedräkt blåstes in i näsborrarna på denna första mänskliga organism? Helt enkelt detta: den blev levande – eller, som texten förklarar, "en levande själ". Sett på detta sätt är

”själen” egentligen det som blir resultatet av föreningen mellan organismen och andedräktens livgivande egenskaper – ”livets andedräkt”. En enkel illustration av detta är det elektriska ljuset. Glödlampans organism med sitt inre vakuum, glödtråd etc. är inte ljuset; inte heller är den elektricitet som flödar genom den organismen ljuset; men föreningen av glödlampen med elektriciteten producerar ljuset. Förstör glödlampen (organismen) eller stäng av strömmen (motsvarande livets andedräkt), så slocknar ljuset; det vill säga, det upphör att existera, det slocknar.

Precis så är det med den mänskliga själen. När kroppen skadas genom sjukdom eller olycka, till den grad att den inte längre kan fungera tillräckligt bra för att reagera på de livsuppehållande impulserna från livets andedräkt, ”släcks” individens själ, eller liv, det vill säga den upphör att existera, den dör. På samma sätt, om livets andedräkt av någon anledning eller på något sätt hindras från kroppen, som vid drunkning eller kvävning, upphör också livet – själen dör.

I detta sammanhang bör man naturligtvis komma ihåg att livets stora hemlighet, vars yttre manifestationer vi till viss del kan förstå, ligger i Skaparens händer. Han är den store Skaparen, inte bara av människan, utan även av de lägre djuren. Han är för allt liv på jorden vad solen är för allt naturligt ljus, det vill säga han är källan. Det är inte möjligt för människan att skapa en organism, fylla den med en del av jordens atmosfär och få den att leva. Den bokstavligen luften är livets andedräkt både för människor och för de lägre djuren, eftersom den är ett

medium för Skaparen genom vil , vilket innebär att livsprincipen förmedlas till alla levande varelser på jorden.

Denna livsprincip är dock inte en intelligens, utan endast Guds kraft genom vilken allt liv existerar. I 1 Mosebok 7:15,22 sägs samma livets andedräkt vara en egenskap hos de lägre djuren.

När vi fortsätter vår undersökning kommer vi att upptäcka att anledningen till att Bibeln ger hopp om ett framtida och evigt liv för människor som lyder Guds lag är att Skaparen avser att fortsätta att förmedla livsprincipen till dem, och inte för att han ursprungligen satte in något i deras organism som är dödsbevisat.

## **Hoppet om odödlighet**

Som redan nämnts finns uttrycket "odödlig själ" inte alls i Bibeln. Ordet "odödlig" används bara en gång i hela Bibeln, och i det enda fallet tillämpas det på Herren och inte på människan. Vi citerar: "Honom, den evige, odödlige, osynlige Konungen, den ende vise Guden, vare ära och härlighet i evigheters evigheter." (1 Timoteus 1:17). I 1 Timoteus 6:16 har vi en passage liknande den föregående där ordet "odödlighet" används. Denna text talar också om Herren och lyder: "Han som ensam har odödlighet och bor i ett ljus som ingen människa kan närma sig; honom har ingen sett och kan inte se, honom tillhör ära och makt i evighet." Dessa två bibelställen bör avgöra frågan om människan av naturen är en odödlig varelse.

Ordet "odödlighet" används fyra andra gånger i Bibeln, och i varje fall beskriver det en framtida, villkorad belöning i det eviga livet för dem som i detta liv troget vandrar i Mästarens fotspår. Och just här vill vi återigen betona att vi inte försöker bevisa att det inte finns något framtida liv för människor, utan snarare att allt hopp om ett framtida liv, enligt Bibeln, bygger på det faktum att det ska ske en uppståndelse av de döda, snarare än på antagandet att vi av naturen är odödliga och därför inte kan dö.

Vi lämnar det allmänna ämnet uppståndelsen för tillfället och stannar här bara tillräckligt länge för att notera de fyra skriftställen som hänvisar till den kristnes hopp om att upphöjas till odödlighet med Herren. I Romarbrevet 2:7 står det: "Till dem [kristna] som genom uthållighet i att göra det goda söker ära, heder och odödlighet, evigt liv." Denna text visar att odödlighet inte är något som kristna redan äger, utan snarare något som ska eftersträvas, "genom uthållighet i att göra det goda".

I 1 Korintierbrevet 15:53 läser vi: "Ty det förgängliga måste klä sig i oförgänglighet, och det dödliga måste klä sig i odödlighet." Här får vi veta att "odödlighet" är en egenskap som, om den någonsin ska ägas, måste "kläs på". Aposteln säger tydligt att vi nu är "dödliga" varelser. Nästa vers lyder: "När då det förgängliga har klätt sig i oförgänglighet och det dödliga har klätt sig i odödlighet, då skall det ord som står skrivet gå i uppfyllelse: Döden är uppslukad av segern."

Det finns bara en annan text i Bibeln där ordet "odödlighet" förekommer, och det är 2 Timoteus us 1:10. Den lyder som följer: "Men nu har det blivit uppenbart genom vår Frälsare Jesus Kristi uppenbarelse, som har avskaffat döden och fört liv och odödlighet i ljuset genom evangeliet." Av denna passage framgår det tydligt att ingen före vår Herres första ankomst ens hade en möjlighet att sträva efter odödlighet, såsom kyrkan i denna evangeliets tidsålder uppmuntras att göra. Den visar dessutom att allt hopp om liv och odödlighet är centrerat i Jesus och hans försoningsverk.

## KAPITEL 3

### Hur är det med helvetet?

En lära inom den kristna tron som har förvrängts kraftigt av medeltidens vidskepelse är den som rör straffet för dem som bryter mot den gudomliga lagen. Vi har sett att Bibelns tydliga lära är att "syndens lön är döden". (Romarbrevet 6:23). Vi har funnit att den bibliska definitionen av döden är ett tillstånd av medvetlöshet – symboliskt beskrivet som sömn. Vi har också funnit att dödsstraffet gäller "själen", eller hela varelsen, och inte begränsas enbart till den mänskliga organismens upplösning. Med tanke på dessa enkla, men tydligt uttryckta sanningar i Bibeln, kommer många naturligtvis och med rätta att ställa frågor om läran om evig plåga för de ogudaktiga.

Svaret på denna uppenbara svårighet blir uppenbart när vi inser att teorin om evig tortyr är ett rent människoskapat dogm och inte har något som helst stöd i de heliga skrifterna. Det är sant att Bibeln säger mycket om helvetet, till och med uttrycket "helveteseld" finns i den heliga skriften; men vid närmare granskning visar det sig att Bibelns helvete inte alls är en plats för plågor, utan endast de dödas tillstånd; och det tillståndet, har vi upptäckt, är ett tillstånd av medvetlöshet.

Alla vet naturligtvis att alla översättningar av Bibeln härrör från de hebreiska manuskripten i Gamla testamentet och de grekiska manuskripten i Nya testamentet. För att få en säker faktagrund att basera slutsatser på i denna viktiga fråga som rör Guds syfte och plan är det därför nödvändigt att rådfråga

auktoriteter inom hebreiska och grekiska om den faktiska betydelsen av de olika forntida ord som översätts med "helvete". När vi gör detta öppnar sig genast en flod av överraskande information för oss.

Vi ser till exempel att det i hela Gamla testamentet endast finns ett hebreiskt ord som översätts med "helvetet", och det ordet är "*sheol*". Detta ord förekommer sammanlagt 65 gånger. Det översätts ibland med "graven", ibland med "helvetet" och ibland med "avgrunden". Dr James Strong, professor i hebreiska och grekiska, definierar "*sheol*" som "de dödas värld". Men för att komma fram till en definitiv slutsats om de exakta förhållandena som råder i denna "de dödas värld" är det nödvändigt att konsultera Bibeln själv.

Det hebreiska ordet "*sheol*" förekommer i Predikaren 9:10, där det översätts med "grav". Vi citerar: "Vad din hand än finner att göra, gör det med all din kraft; ty i graven [*sheol*], dit du går, finns varken arbete, planer, kunskap eller visdom." Detta är den inspirerade definitionen av det hebreiska ordet "*sheol*" – det enda ord som översätts med helvete i Gamla testamentet. Det klargör att denna "dödsvärld" är en tyst, sovande värld, där det inte finns någon kunskap eller något medvetande. Under fyra tusen år, från Adams skapelse till Jesu första ankomst, använde Jehova inget annat ord än detta för att beskriva de dödas tillstånd. Om evig tortyr är straffet för synd, vore det då inte ytterst ovänligt och orättvist att hålla folket i okunnighet om detta under en så lång tid?

Den gode profeten Job visste att "sheol" var ett tillstånd av medvetlöshet jämförbart med sömn, och av denna anledning bad han Herren, när han led så svårt, både mentalt och fysiskt, att låta honom gå ner till detta tillstånd. Ja, Job bad om att få gå till det bibliska helvetet. Hans bön lyder: "O, att du skulle gömma mig i graven [*sheol*], att du skulle hålla mig i hemlighet, tills din vrede är förbi, att du skulle bestämma en bestämd tid för mig och minnas mig!" Lägg märke till att Job ville gå till "sheol" för att undkomma Guds vrede. Hur annorlunda är inte detta jämfört med den trosbekännelsemässiga teorin att helvetet är den plats där Gud utövar sin vrede på det mest hämndlystna sättet mot alla som hamnar där! En annan punkt att notera här är att Job var en trogen tjänare till Herren, men ändå förväntade han sig att hamna i det bibliska helvetet när han dog. Vad kan detta betyda?

En noggrann granskning av alla texter i Gamla testamentet där ordet "sheol" förekommer visar att denna "dödsvärld" är ett tillstånd som både goda och onda, helgon och syndare, hamnar i vid döden. Det är dock inte nödvändigtvis ett permanent tillstånd av död. Faktum är att Job inte förväntade sig att förbli i döden, så när han avslutade sin bön bad han Herren att minnas honom genom att kalla honom upp ur "*sheol*". Han ställer frågan: "Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?" och besvarar sedan sin egen fråga genom att bekräfta sitt hopp om uppståndelsen, således: "Du kommer att kalla, och jag kommer att svara dig: du kommer att ha en längtan efter dina händers verk." Job 14:13-15

Endast en gång i Gamla testamentet kopplas tanken på smärta till ordet helvete, och det är i Psalm 116:3, där det står: "Dödens [ ] smärtor omringade mig, och helvetets [*sheol*] plågor grep tag i mig." David är den som talar i detta avsnitt, och även om han ibland hade gett efter för frestelser, sades han ändå, på grund av sin hjärtats trohet mot sin Skapare, vara en man efter "Guds eget hjärta". (Apg 13:22). En sådan person skulle säkert inte vara en lämplig kandidat för att utsättas för tortyr i ett trosbekännelsebaserat helvete. Vad menar han då när han säger: "Helvetets smärtor grep tag i mig"?

Betydelsen av Davids ord i denna text blir tydlig när vi tar hänsyn till sammanhanget. Han berättar hur Herren räddade honom från döden, trots att han var så sjuk att han var nära att dö. De "helvetets smärtor" som han hänvisar till är uppenbarligen de smärtor och lidanden som följer med dödsprocessen – den sjukdom som slutligen ledde till profetens död, även om han för en tid var befriad från den. Sett ur denna synvinkel kan vi se att allt lidande i världen som så småningom leder till döden med rätta kan betraktas som "helvetets smärtor", eftersom det resulterar i döden, "*sheol*", det bibliska helvetet.

## Helvetet i Nya testamentet

Det grekiska ordet *hades* används i Nya testamentet för att översätta det hebreiska ordet "*sheol*" när man citerar ur Gamla testamentet. Ett intressant exempel på detta är Apostlagärningarna 2:27, där det står: "Ty du skall inte lämna min själ i helvetet [*hades*], och du skall inte låta din Helige se

förruttelse.” Dessa ord är ett citat från den 16:e psalmen, där profeten David, enligt aposteln Petrus inspirerade vittnesbörd ( ), förutsade Jesu död och uppståndelse. I denna profetia använder David det hebreiska ordet "sheol", och vid översättningen använder aposteln det grekiska ordet *hades*. Av detta vet vi att *hades* i Nya testamentet har samma betydelse som "sheol" i Gamla testamentet. Eftersom profeten i Predikaren 9:10 definierar "sheol" som ett tillstånd av medvetlöshet, verkar det inte finnas något utrymme för tvivel om ordet helvetes betydelse i Nya testamentet.

Davids profetia i Psalm 16:10, som, som tidigare nämnts, Petrus tolkar som en hänvisning till Jesu död och uppståndelse, är särskilt intressant eftersom den placerar Jesus i det bibliska helvetet under den tid han var död. Det är således uppenbart att det bibliska helvetet inte är den sorts plats som medeltidens teologi har framställt det som; för vi kan ju inte tänka oss att Jesus skulle ha hamnat på en plats där man utsätts för tortyr. Men när vi kommer ihåg att det bibliska helvetet är dödens tillstånd eller villkor, kan vi se varför det var nödvändigt för Jesus att gå till helvetet. Bibeln klargör att Jesus, i sitt försoningsverk för mänskligheten, tog syndarens plats i döden, att han blev en lösen, eller motsvarande pris, för världens synder. Genom att göra detta smakade han "döden för varje människa" och gick därmed in i dödens tillstånd, det bibliska helvetet. – Jesaja 53:3–10; 1 Timoteus 2:3–6; Hebreerbrevet 2:9

## Återkomst från helvetet

För att vara helt säkra på att det bibliska helvetet inte är en plats för evig tortyr, som den traditionella teologin vill få oss att tro, vänder vi oss till Uppenbarelseboken 20:13 och 14. I detta avsnitt används det grekiska ordet *hades*, översatt med "helvete", för sista gången i Bibeln. Vi citerar: "Havet gav upp de döda som fanns i det, och döden och helvetet [*hades*] gav upp de döda som fanns i dem, och de dömdes, var och en efter sina gärningar. Och döden och helvetet [*hades*] kastades i eldsjön. Detta är den andra döden."

Tre framträdande fakta blir uppenbara när vi studerar ovanstående passage: För det första, att Bibelns helvete inte nödvändigtvis är en permanent boning för vare sig de ogudaktiga eller de rättfärdiga, eftersom det sägs överlämna sina döda. För det andra, att Bibelns helvete inte är eldsjön. För det tredje, att de som här sägs ha varit i helvetet var döda medan de var där, och inte levande och led de påstådda kvalen i den mörka tidsålderns avgrund för de fördömda.

Som redan nämnts är detta det sista omnämmandet av helvetet i Bibeln, och här beskrivs det som en plats eller ett tillstånd, helt tömt på sina invånare, och sedan uppbränt eller förstört i en symbolisk eldsjö. Eld är ett av de mest förstörande elementen som vetenskapen känner till, och här används den av Herren för att illustrera, eller symbolisera, det faktum att Hades, det tillstånd av död som blev följden av våra första föräldrars

överträdelse i Eden, slutligen ska förstöras. 1 Korintierbrevet 15:26

## Helvetets nycklar

I Uppenbarelseboken 1:18 uppmärksammar Jesus själv oss på möjligheten att dödsriket så småningom måste överlämna sina döda, med följande ord: "Jag är den som lever och som har varit död; och se, jag lever i evigheters evigheter, amen; och jag har nycklarna till dödsriket och till den eviga döden." Nycklar används för att låsa upp dörrar eller portar. Jesus förvärvade dessa symboliska nycklar till helvetet och döden genom sin egen död. Detta ger honom den gudomliga auktoriteten att låsa upp dödens stora fängelsehus och befria dess fångar; och i det avsnitt som förkunnar att "döden och helvetet överlämnade de döda som fanns i dem" är det precis detta som visas att ske.

Att Jesus nu besitter den gudomliga rätten att uppväcka de döda påpekas också av aposteln Paulus i Romarbrevet 14:9, där det står: "För detta ändamål dog Kristus, uppstod och återupplivades, för att han skulle vara Herre både över de döda och de levande." Som de dödas Herre har han lovat att använda sin officiella auktoritet och makt, "helvetets nycklar", för att återuppväcka världen till liv. Detta är innebörden av Mästarens egna ord som återges i Johannes 5:28,29: "Förvåna er inte över detta, ty den stund kommer då alla som är i gravarna skall höra hans röst och träda fram; de som har gjort det goda, till livets uppståndelse, och de som har gjort det onda, till uppståndelsen till dom."

Denna utrymning av den döda världen från "sheol", eller *hades*, kommer att följas, som anges i Uppenbarelseboken 20:14, av helvetets förstörelse. Detta var ingen ny tanke för författarna till Nya testamentet, för det hade profeterats långt tidigare i Gamla testamentet. Genom profeten Hosea säger Herren: "Jag skall lösa ut dem ur gravens makt; jag skall frälsa dem från döden: O död, jag skall vara din plåga; o grav [*sheol*], jag skall vara din undergång; omvändelse skall vara dold för mina ögon." (Hosea 13:14). Lägg märke till den välsignade försäkran som ges i detta avsnitt: "Omvändelsen skall vara dold för mina ögon." Det vill säga, Herren hade beslutat att förstöra döden och helvetet, och detta kommer säkert att bli den härliga fullbordningen av hans kärleksfulla avsikt för det fallna mänskliga släktet.

## Den rike mannen i helvetet

De som hävdar att det grekiska ordet *hades* i Nya testamentet betyder en plats för oändlig plåga, snarare än ett tillstånd av medvetlöshet i döden, som Bibeln så tydligt lär, citerar liknelsen om den rike mannen och Lasarus för att bevisa sin åsikt. Det är naturligtvis sant att ordet helvete i denna liknelse är en översättning av *hades*; men en noggrann och opartisk granskning av berättelsen visar att den inte konsekvent kan användas för att bevisa att goda människor kommer till en plats av salighet när de dör, medan onda människor skickas till en plats av tortyr.

Professor Benjamin Wilson, författare till översättningen *Emphatic Diaglott* av Nya testamentet, visste att *hades* inte betyder en plats för

plåga, men hade svårt att förstå hur det används i denna liknelse, så han lägger fram en fotnot där han presenterar bevis för att hela liknelsen kan vara en interpolation och inte alls en del av de heliga skrifterna. Om detta är sant kan vi inte säga, men när berättelsen betraktas i ljuset av att den är en liknelse snarare än en redogörelse för bokstavligen fakta, verkar det inte finnas någon anledning att tvivla på dess äkthet. För att vi ska ha detaljerna i liknelsen klart i minnet föreslår vi en noggrann omläsning av berättelsen i Lukas 16:19–31.

## Konstigt, om det är bokstavligt

Enligt medeltidens teologi ska denna liknelse lära oss att alla goda människor som tror på Kristus kommer till himlen när de dör, och att alla onda människor som inte tar emot Kristus i detta liv kommer till en plats med evig tortyr vid döden. Men, hur märkligt det än kan verka, visar en noggrann granskning av liknelsen att det inte sägs någonting alls om vare sig goda eller onda människor; inte heller sägs något om himlen. Allt som sägs om den förmodat dygdige mannen i liknelsen är att han var fattig och täckt av sår, att han åt smulor som föll från den rike mannens bord och att hundarna slickade hans sår. Om den rike mannen berättas endast att han levde i överflöd, bar fina kläder och tillät den fattige mannen att ligga vid hans port.

Enligt liknelsen kom inte heller den sjuka tiggaren till himlen när han dog, utan bars istället av änglarna till "Abrahams famn". Om detta är ett bokstavligt uttalande, skulle det utesluta möjligheten att någon annan någonsin skulle välsignas med en liknande belöning vid döden, eftersom det inte skulle finnas plats för mer än en sjuk tiggare i Abrahams famn. Å andra sidan, om Abrahams famn förstås som en symbol för himlen, och tiggaren som en representant för dem som är kvalificerade för himlen, då ligger det enda hoppet för oss alla i att bli fattiga tiggare fulla av sår innan vi dör – ja, och att låta hundar slicka våra sår.

Det finns många andra inkonsekvenser i denna liknelse om man betraktar den i ljuset av traditionell

teologi. Faktum är att det inte finns en enda detalj i den som är i harmoni med teorin att kristna troende kommer till himlen när de dör, medan icke-troende hamnar på en plats av plågor. Den enda punkten i berättelsen som teologerna har tagit fasta på för att stärka det gudsföraktande dogmet om tortyr är att den rike mannen sägs vara omgiven av plågande lågor efter sin död. Men vad kan Jesus ha menat med denna märkliga berättelse?

Vi har redan nämnt att denna bibeltext är en liknelse. I detta ligger nyckeln till dess verkliga innebörd. I en liknelse ska det som sägs inte tolkas bokstavligt. Vi kan kanske inte med säkerhet fastställa vad Jesus avsåg att lära ut genom denna liknelse, men den framträdande roll som "fader Abraham" ges tycks tyda på att det på något sätt har att göra med erfarenheterna hos Abrahams naturliga avkomma, eftersom det var de som på Jesu tid kallade Abraham sin fader. (Matteus 3:9; Johannes 8:33, 39; Romarbrevet 4:1). Det verkar därför rimligt att dra slutsatsen att den rike mannen i liknelsen är avsedd att illustrera det judiska folket. Detta är ingen ovanlig symbolik, eftersom vi även i dag har "Uncle Sam" som symbol för Förenta staterna.

Det judiska folket var ett kungligt folk i Guds ögon, utvalt av honom som den kanal genom vilken hans utlovade välsignelser skulle flöda ut till alla andra folk. Denna kungliga ställning hos Abrahams naturliga avkomma representerades i liknelsen av den rike mannens purpurfärgade kläder. Han bar också fint linne, vilket illustrerade den typiska rättfärdighet som tillföll judarna på grund av deras strävan att hålla

Mose lag och genom de a offren i tabernaklets tjänst. Tack vare alla de rika löften som givits dem levde de i överflöd varje dag, precis som liknelsen beskriver. Det var faktiskt Herrens rika välsignelser till dem som visade sig vara deras stötesten. Paulus citerar Psalm 69:22 och säger: "Må deras bord bli en snara, en fälla, en stötesten och en vedergällning för dem." Romarbrevet 11:9

Tiggaren i liknelsen verkar vara en passande illustration av hedningarna vid tiden för Jesu första ankomst. Ur Guds nåds synvinkel var de verkligen fattiga. Alla löften hade givits till judarna och genom judarna. Varje hedning som fram till dess önskade den sanne Gudens välsignelser var tvungen att bli jude genom att bli proselyt. För judarna var hedningarna "hundar", ovärdiga någon särskild hänsyn.

Både judarnas och hedningarnas ställning förändrades avsevärt kort efter Jesu korsfästelse och uppståndelse. Judarna hade förkastat och korsfäst sin Messias och blev därför avskurna från Guds nåd. I denna bemärkelse dog de. De förlorade sin plats som Guds utvalda folk och gick som nation i glömska. Men som folk har de fortsatt att leva; och från den dagen fram till nu har förföljelsens lågor nästan ständigt omslutat dem.

Tiggaren dog också; det vill säga, hedningarna upphörde att vara ett folk som helt ignorerades av Gud, utan i stället utsträcktes Guds nåd till dem, och alla som trodde fördes, symboliskt talat, in i Abrahams famn. De blev arvtagare till de löften som gavs till och

genom Abraham. Om detta säger Paulus: "Skriften, som förutsåg att Gud skulle rättfärdiga hedningarna genom tro, predikade evangeliet för Abraham redan i förväg." (Galaterbrevet 3:8). Även om det under hela evangeliets tidsålder har varit möjligt för enskilda judar att bli kristna och därmed bli Abrahams andliga barn, har den gudomliga försynen så övervägt saken att hedningarna har blivit de särskilda mottagarna av hans nåd i detta avseende – de har intagit platsen för den främsta nåden, vilket illustreras av "Abrahams famn".

Precis som den rike mannen i liknelsen bad Abraham att skicka Lasarus med en droppe vatten för att kyla hans tunga – för att lindra hans lidande – så har judarna som folk mer än en gång genom tiderna bönfallit Gud att skicka en viss lindring genom kristna källor! Men svårigheterna och förföljelserna har fortsatt. Det har verkligen funnits en stor klyfta mellan judarna och de andligt gynnade hedningarna under hela denna långa period – en klyfta som har varit omöjlig att överbrygga. Ingenting i liknelsen tyder dock på att den rike mannens plåga skulle vara för evigt. Andra skriftställen visar tydligt att tiden nu är inne då det judiska folket ska återfå sin tidigare plats av gudomlig nåd som Abrahams naturliga säd.

En annan intressant punkt i liknelsen är att de "fem bröderna" som den rike mannen nämnde också sägs ha Abraham som sin far. När nationen befriades från sin fångenskap i Babylon, enligt ett dekret utfärdat av kung Kyros av Persien, 500 år före vår Herres första ankomst, bestod de som återvände till Palestina huvudsakligen av två stammar, även om några från

alla stammar återvände. (2 Krönikeboken 36:20-23; Esra 2:1). Om denna ene rike man stod för de två stammarna, kan de övriga tio stammarna, av vilka majoriteten inte hade möjlighet att komma i direkt kontakt med Messias läror vid hans första ankomst, på ett lämpligt sätt representeras av de fem bröderna.

Sett på detta sätt visar sig varje detalj i liknelsen stämma överens med Bibeln såväl som med historiska fakta; medan det, om vi försöker betrakta den som ett bokstavligt uttalande avsett att visa de rättfärdigas slutliga belöningar, är ytterst inkonsekvent och absurt. Inte bara det, utan det skulle innebära att Bibeln är motsägelsefull och opålitlig, eftersom, som vi redan har sett, "sheol" i Gamla testamentet och *hades* i Nya testamentet uttryckligen anges vara tillstånd där det inte finns någon kunskap, medan det i denna liknelse sägs finnas plågor i *hades*. Allt blir klart när vi inser att det är nationell död som här avses, medan nationens folk fortsätter att leva och att förföljas.

## **Odödliga maskar – osläcklig eld**

Medan "sheol" är det enda ordet i Gamla testamentet som översätts med "helvete", är *hades*, dess grekiska motsvarighet, inte det enda ordet som översätts med "helvete" i Nya testamentet. Strax utanför det forna Jerusalem fanns en dal där döda djurkroppar och annat avfall från staden brändes; och det sägs att svavel användes som hjälpmedel i detta förstörelsearbete – troligen som desinfektionsmedel. Denna plats kallades på hebreiska " " (Hinnoms dal), och grekerna kallade den "Gehenna". Detta grekiska

ord, *Gehenna*, används alltså några gånger i Nya testamentet och översätts ofta med "helvetet". Det sägs att liken efter vissa brottslingar, som judarna ansåg vara ovärdiga en uppståndelse, kastades i *Gehenna*; därför använder Jesus detta ord för att beskriva ett tillstånd av evig förintelse, dit helt och hållet avsiktliga syndare slutligen måste hamna.

Ordet *Gehenna* översätts med "helvetet" i Markus 9:43–48, där det står följande: "Om din hand förleder dig, så hugga av den; det är bättre för dig att gå in i livet lemlästad än att ha båda händerna och hamna i helvetet, i den eld som aldrig slocknar, där maskarna inte dör och elden inte slocknar. Och om din fot förleder dig, så hugga av den; det är bättre för dig att gå in i livet med en fot än att ha två fötter och kastas i helvetet, i den eld som aldrig slocknar, där masken inte dör och elden inte slocknar. Och om ditt öga förleder dig, riv ut det: det är bättre för dig att komma in i Guds rike med ett öga än att ha två ögon och kastas i helveteselden, där masken inte dör och elden inte slocknar."

I varje fall i det föregående avsnittet är ordet helvete en översättning av det grekiska ordet *Gehenna*, och är därför uppenbarligen en anspelning på den symboliska betydelsen av de förstörande effekterna av de eldar som brann kontinuerligt i Hinnoms dal. Hela bilden är en bild av förstörelse snarare än av plåga. Till och med omnämmandet av maskarna som inte dör förstärker denna bild av förstörelse, eftersom dessa maskar utan tvekan är de som angriper alla döda kadaver. Översättarna av detta stycke trodde naturligtvis på teorin om evig

tortyr och de gjorde sitt bästa för att ge oss en översättning som till synes skulle stödja deras vidskepelse. Därför ger den "osläckliga" elden och de "odödliga maskarna" texten ett utseende som övertygar vissa om att evig tortyr i ett eldhelvete verkligen måste vara de ogudaktigas öde.

Om vi dock använder vårt sunda förnuft kommer vi att upptäcka att avsnittet inte alls utgör något problem av detta slag. Varje eld som fullständigt förtär det som brinner kallas med rätta en osläcklig eld. En eld som fortsätter att brinna tills allt brännbart material i närheten är förtärt är en eld som inte släckts, men den är inte en evig eld. Jesus illustrerade alltså här det faktum att syndare inte skulle kunna undkomma syndens fulla straff, vilket är döden eller förintelsen – att förintelsens eldar inte kommer att släckas. Dessutom, att om den symboliska elden av någon anledning inte fullbordade förstörelsens verk, skulle de ständigt närvarande "maskarna" göra det. Därför kan vi ur alla synvinklar se att Mästaren här använde en symbol för förstörelse, vilket återigen bekräftar Skriftens enade vittnesbörd om att "syndens lön är döden". Romarbrevet 6:23

Resten av detta bibelställe är också symboliskt. Ögonen, händerna och fötterna värderas högst på grund av deras nytta, och Jesu förslag att den kristne hellre ska skiljas från dem än att förlora evigt liv är bara ett annat sätt att säga att vi bör vara villiga att göra vilket offer som helst i detta liv hellre än att äventyra vår eviga existens.

Den första tillämpningen av avsnittet gäller uppenbarligen endast kristna – de som har ingått ett förbund om att följa i Jesu fotspår – även om samma princip kommer att gälla för de medvetet onda under tusenårsriket. Kristna står nu inför en prövning för livet, och det säkraste sättet att vinna segern är genom att offra allt i Guds tjänst.

Jesaja 66:24 beskriver förstörelsen av de uppsåtliga syndarna under tusenårsriket med liknande språk som det som Mästaren använde. Jesus kan ha citerat denna passage och tillämpat symboliken för förstörelse på dem som nu står inför livets prövning. Vi citerar: "De skall gå ut och se på liken av de människor som har överträtt mig; ty deras maskar skall inte dö, och deras eld skall inte släckas; och de skall vara en avsky för allt kött."

## **Röken från deras plågor**

Uppenbarelseboken 14:10,11 citeras ibland som bevis för läran om plågor. Denna del av Skriften lyder som följer: "Dessa skall dricka av Guds vrede, som är utgjutet utan blandning i hans vredes bägare; och de skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet; och röken från deras plågor stiger upp i evigheters evigheter; och de har ingen vila dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild och alla som tar emot dess namns märke."

Om Herren avser att ovanstående passage ska vara ett bokstavligt uttalande om fakta, behöver inte många i mänskligheten vara särskilt oroliga för det, eftersom plågan sägs drabba dem som tillber antingen ett vilddjur eller en avbild av ett vilddjur.

Även om vissa i hedniska länder har tillbett djur, har få, om ens några, någonsin tillbett ett bokstavligt djur som det som beskrivs här – ett djur likt en leopard, med björnfötter, lejonmun och med sju huvuden och tio horn. (Uppenbarelsboken 13:1,2). Passagen är ännu mer förbryllande ur ett bokstavligt perspektiv när vi noterar att plågan äger rum i de heliga änglarnas närvaro, vilket lätt kan tolkas som att det sker i himlen. En sådan situation i himlen skulle säkerligen göra den till en helt annan sorts plats än vad många har trott att den är.

Uppenbarelsboken är full av symboler, och denna passage är inget undantag från regeln. "Vilddjuret" här är uppenbarligen ett falskt religiöst-politiskt system som kräver att människor dyrkar det; och den tanke som symboliskt framställs är att de som säger sig följa Lammet och dyrka den sanne Guden men ändå svär trohet till detta vilddjur i stället, ska utsättas för olika slags svårigheter och få ta del av de lidanden som ska drabba alla falska system under den stora "nödens tid" med vilken denna tidsålder slutligen kommer att ta slut. Det finns ingenting i detta avsnitt som tyder på att plågan äger rum efter döden.

"Röken" från deras plågor är uppenbarligen ett symboliskt sätt att uttrycka att bevisen på, eller minnet av, deras plågor för alltid kommer att förbli en påminnelse om konsekvenserna av att dyrka något eller någon annan än den sanne Guden. Oavsett vad alla detaljer i detta avsnitt kan innebära, kan det i alla fall inte på ett konsekvent sätt användas för att bevisa medeltidsteorin om evig tortyr för de ogudaktiga.

## Hur Satan kommer att plågas

Vissa, i sitt försök att "bevisa" läran om evig plåga, har tagit fasta på uttalandet i Uppenbarelseboken 20:10 och hävdar att det stöder plågeteorin. Vi citerar: "Och djävulen, som förförde dem, kastades i sjön av eld och svavel, där vilddjuret och den falske profeten är, och de skall plågas dag och natt i evigheters evigheter." Vi har redan sett att Bibeln gör en tydlig åtskillnad mellan "eldsjön" och "helvetet", eller *Hades*, genom att det senare sägs kastas i det förstnämnda. (Uppenbarelseboken 20:14). Denna "plåga" som sägs drabba Satan är uppenbarligen begränsad till honom och kan inte gälla dem som befrias från helvetet och som sägs få sina "tårar borttorkade". Uppenbarelseboken 21:4

Hur ska då Satan plågas? Är teorin om mörka tider tillämplig på honom om inte på någon annan? Vi tror inte det. Det grekiska ordet som här översätts med "plågas" kommer, enligt professor Strong, från det grekiska ordet "basanos", vars bokstavliga betydelse han anger som "prövosten". Samma ord översätts med "plågad" i 2 Petrus 2:8, där vi får höra om effekten av sodomiternas onda gärningar på den rättfärdige Lots själ. Tanken i Lots fall är uppenbarligen att han dagligen genom jämförelse lärde sig de fruktansvärda följderna av ett gudlöst liv.

För att få en korrekt uppfattning om hur djävulen ska "plågas" är det hjälpsamt att beakta profetian om " " i Jesaja 14:15-17. Vi citerar: "Men du skall störtas ned i dödsriket [*sheol*], till gropens sidor. De som ser dig skall stirra på dig och betrakta dig och säga: Är

detta den man som fick jorden att darra, som skakade riken, som gjorde världen till en öken och förstörde dess städer, som inte öppnade sina fångars [dödens] hus?”

Om man jämför denna profetia om Satans undergång med Uppenbararens uttalande om hans ”plåga”, framstår det tydligt att djävulen ska bli ett evigt exempel på de fruktansvärda följderna av uppror mot Gud, och att de frälsta människorna genom evighetens tidsåldrar kommer att fortsätta att håna honom. Inte för att djävulen själv kommer att vara medveten om det hån han utsätts för. Detta skulle inte vara nödvändigt enligt textens innebörd. Till exempel hör vi ibland i vårt eget språkbruk sägas om någon som varit impopulär i sin omgivning: ”Nu när mannen är död, låt honom vila, eftersom ingenting kan uppnås genom att fortsätta tala om honom.”

I själva verket skulle naturligtvis ingenting vi säger eller gör på något sätt påverka en som har dött, precis som den eviga skammen som ska vältas över Satan inte kommer att påverka honom när han slutligen förstörs i eldsjön; ändå kommer folket inte att låta honom vila; de kommer att fortsätta att hålla fram honom som ett exempel på de fruktansvärda följderna av en ond, självisk livsstil. Således kommer det gudomliga tillåtandet av det onda att visa sig resultera i en evig välsignelse för alla villiga och lydiga inom den mänskliga familjen, eftersom det är det kriterium genom vilket alla kommer att kunna skilja på ett intelligent sätt mellan gott och ont. Utan tvekan kommer majoriteten att välja det goda.

## KAPITEL 4

### Andar och spiritualism

”Ty också Kristus led en gång för synderna, den rättfärdige för de orättfärdiga, för att föra er till Gud. Han dödades i kroppen men gjordes levande i Anden. Efter att ha gjorts levande gick han och förkunnade för de fängslade andarna – för dem som var olydiga för länge sedan när Gud väntade tålmodigt under Noas dagar medan arken byggdes. I den räddades endast ett fåtal människor, åtta i allt, genom vattnet.”  
1 Petrus 3:18-20

Att sanningen i Guds ord inte kan förstås och uppskattas på rätt sätt utan att man beaktar hela dess vittnesbörd om ett visst ämne illustreras väl av dess flera uttalanden om Jesu tillstånd och vistelseort under tiden mellan hans död och uppståndelse.

I en profetia i Gamla testamentet om Jesus, som citeras av aposteln Petrus och som han tillämpar på Mästarens död och uppståndelse, sägs det att Jesus befann sig i helvetet. (Psaltaren 16:10; Apostlagärningarna 2:27-32). Genom ett missförstånd av vad Jesus själv sade till tjuven på korset har många förledts att tro att han gick till ”paradiset” i samma ögonblick som han dog; och vid en ytlig läsning av vår nuvarande text gick han någonstans för att predika för ”andarna i fängelset”.

I en tidigare diskussion lärde vi oss att det bibliska helvetet är dödens tillstånd; att ”sheol” i Gamla testamentet och ”hades” i Nya testamentet är ord fr en som beskriver ett tillstånd av fullständig

medvetlöshet. (Predikaren 9:10). Eftersom Jesus dog som en lösen, eller ställföreträdare, för fader Adam och hans släkte, och därmed tog syndarens plats, var det därför nödvändigt att han gick in i detta tillstånd av död, Bibelns helvete.

”Han fick sin grav bland de ogudaktiga”, förkunnade profeten om Jesus (Jesaja 53:9). Det är i överensstämmelse med detta grundläggande faktum i den bibliska sanningen som vi måste söka förståelse för allt annat som det heliga Ordet kan ha att säga om var Jesus befann sig mellan tiden för hans död på korset och hans uppståndelse från de döda den tredje dagen därefter.

För att tydligt förstå hur det var möjligt för Jesus att predika för ”andar i fängelse” vid en tidpunkt då andra skriftställen visar att han var medvetlös i döden, är det nödvändigt att först fastställa vilka ”andar” det var som han predikade för. Det är denna information som Petrus ger oss i orden: ”de som var olydiga för länge sedan, när Gud väntade tålmodigt under Noas dagar”.

Så gick han och predikade för andarna i fängelset – de som var olydiga för länge sedan när Gud väntade tålmodigt medan Noa byggde sin båt.

I sitt andra brev ger Petrus oss en ännu tydligare identifiering av ”andarna” när han säger: ”Om Gud inte skonade de änglar som syndade, utan kastade ner dem i helvetet och överlämnade dem till mörkrets kedjor för att hållas kvar till domens dag; och inte skonade den gamla världen, utan skonade Noa, den åttonde personen, en rättfärdighetens predikant, och

lät floden komma över den ogudaktiga världen." 2 Petrus 2:4,5

Av det föregående citatet framgår det att de "andar" som Jesus predikade för var en viss grupp "änglar" som hade varit olydiga mot Gud vid tiden för syndafloden. Aposteln Judas nämner också dessa samma varelser på liknande sätt, och hänvisar till dem som "änglar" och beskriver deras speciella synd som att de "inte behöll sin ursprungliga ställning". Judas förklarar också, precis som Petrus gör, att dessa "änglar" nu är fängslade, och Judas tillägger att de befinner sig i "mörkrets kedjor" och väntar på domen på den stora dagen. Judas 6

Dessa "andar i fängelse" är alltså inte "andar" eller "spöken" från människor som har dött, utan andevarelser på den änglalika existensnivån. Detta är en viktig sanning att alltid ha i åtanke.

Vi förstår att Guds jordiska skapelseplan är synlig och begriplig för oss, att det finns olika existensnivåer, från den lägsta formen av "encelligt" liv upp till människan, som i sin fullkomlighet var kungen över detta materiella eller jordiska rike. Skrifterna visar att samma mångfald i den gudomliga skapelsen sträcker sig till en högre sfär, långt bortom det som är synligt för oss, att ovanför människan, den högsta av Guds jordiska varelser, finns en andevärld; och att i denna andevärld, precis som i den naturliga, finns olika ordningar av varelser, såsom änglar, keruber etc.

Om människan förklarar psalmisten: "Du har gjort henne lite lägre än änglarna." (Psaltaren 8:5). När

Jesus kom till jorden för att dö som människans Frälsare, blev han "kött", och som människa dog han; men när han uppstod blev han högt upphöjd "långt över alla furstendömen och makter och krafter och herravälden och varje namn som namnges, inte bara i denna värld, utan också i den som skall komma." (Efesierbrevet 1:21). På detta sätt visar Skrifterna på en tydlig gräns mellan den jordiska och den andliga existensnivån.

Bibeln visar att det för närvarande finns både heliga och oheliga änglar; även om alla dessa andevarelser när de skapades var i harmoni med Gud och tjänade honom i olika egenskaper. Om de änglar som förblev i harmoni med Skaparen säger aposteln att de nu är "tjänande andar, utsända för att tjäna dem som skall bli arvingar till frälsningen". Hebreerbrevet 1:14

Vidare: "Om änglarna säger han: Han gör sina änglar till andar och sina tjänare till eldslågor." (Hebreerbrevet 1:7). Om dessa änglaliknande tjänare till de kristna sade Jesus: "Se till att ni inte föraktar någon av dessa små; ty jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ansikte, som är i himlen." - Matteus 18:10

## **Jordiska och himmelska "änglar"**

Den som studerar Skrifterna bör inte förvirras av det faktum att termen "ängel" i Bibeln ibland används om människor. Ordet betyder bokstavligen "tjänare" eller "budbärare", och det är alltid nödvändigt att utifrån sammanhanget avgöra om den passage där

det används avser mänskliga budbärare eller himmelska, eller andliga, budbärare.

Å andra sidan visar Skrifterna tydligt att det finns andevarelser som kallas "änglar". Till exempel, natten då Jesus föddes, tillkännagav en "ängel" hans födelse för herdarna. Att det var en andevarelse som utförde denna tjänst framgår tydligt av orden: "Och plötsligt var där med ängeln en stor skara av himmelska härskaror som prisade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden, och på jorden fred, god vilja mot människorna." (Lukas 2:10–14). På samma sätt var det en andevarelse som meddelade Maria att hon skulle bli Jesu mor, och det var också en andevarelse som tjänade Jesus i Getsemane trädgård. Jesus hänvisade till himmelska varelser när han sade att han kunde be sin Fader och att mer än tolv legioner änglar skulle ställas till hans förfogande för att hjälpa och skydda honom. Lukas 1:26–38; 22:43; Matteus 26:53

Men som vi redan har sett förblev inte alla dessa änglavar trogna Jehova, sin Skapare – vissa av dem hade nämligen varit "olydiga för länge sedan, när Gud väntade tålmodigt under Noas dagar". (1 Petrus 3:20). Dessa trolösa har i allmänhet kommit att kallas "fallna änglar". Skrifterna visar att de som straff för sitt uppror nu hålls fångna, eller är fångslade, i "mörkrets bojar".

## **Var finns "andarna"?**

I en redan citerad text ger aposteln oss mycket viktig information om vad som utgör det enda fängelset för dessa fallna änglar. Vi citerar texten igen: "Om

Gud inte skonade de änglar som syndade, utan kastade ner dem i helvetet och överlämnade dem till mörkrets kedjor, för att de skulle hållas kvar till domedagen." 2 Petrus 2:4

Ordet "helvetet" i den just citerade passagen är inte en översättning av vare sig det grekiska ordet *hades* eller *Gehenna*. Den term som aposteln använder här är "tartaroo", och detta är det enda stället i Bibeln där det förekommer. "Tartaroo" kommer från det grekiska ordet "tartarus", en term som i den grekiska mytologin används som namn på en mörk avgrund eller ett fängelse. I den aktuella texten används hela uttrycket "kastade ner i helvetet" för att översätta "tartaroo"; så uppenbarligen hänvisar ordet mer till en handling än till en plats. De syndande änglarnas fall var från ära och värdighet till vanära och fördömelse; så tanken verkar vara: "Gud skonade inte de änglar som syndade, utan förnedrade dem och överlämnade dem till mörkrets bojar."

Dessa änglar var i sitt ursprungliga tillstånd av helighet mäktiga, kraftfulla och ärade. De hade uppenbarligen stora friheter; och i sin tjänst för Gud och hans jordiska vänner reste de förmodligen ofta mellan jorden och andra delar av Skaparens vidsträckta universum. Judas säger att dessa änglar "inte bevarade sin ursprungliga ställning". Detta kastar ljus över orden i 1 Mosebok 6:2, där det står: "Guds söner såg att människornas döttrar var vackra, och de tog sig hustrur bland dem som de valde." Med andra ord var dessa änglars "synd", åtminstone delvis, att de materialiserade sig som människor och

hängav sig åt olagliga förhållanden med människornas döttrar.

Vid olika tillfällen under den historiska period som Bibeln täcker sändes olika heliga budbärare, eller änglar, till jorden för att överlämna budskap till profeterna och andra; och vid många av dessa tillfällen tilläts de att materialisera sig och framträda som människor. Ett exempel på detta ges i de tre änglarnas besök hos Abraham före Isaks födelse. (1 Mosebok 18:1–22). Sådana materialiseringar var tillåtna när de sanktionerades av Herren och när de änglar som deltog i dem inte överskred sina privilegier. De änglar som syndade före syndafloden "behöll inte sin ursprungliga ställning", det vill säga de föredrog att fortsätta sitt umgänge med mänskligheten som människor.

Eftersom de hade begränsat och förnedrat sina egna krafter genom olovliga relationer med den fallna mänskligheten, var det passande att deras straff skulle vara att kastas ner, eller förnedras, och samtidigt "hållas fast i mörkrets kedjor". Tanken bakom användningen av ordet "fängelse", som det förekommer i vår text, är begränsning av friheten; så dessa "andar" har verkligen befunnit sig i "fängelse", berövade mycket av den normala frihet som var deras när de levde i full gemenskap och harmoni med Skaparen.

Det finns många bibliska belägg som stöder tanken att dessa fallna änglars fängelseplats är vår jordiska atmosfär, där deras inflytandesfär i stort sett är begränsad till en indirekt kontakt med

människosläktet. I evangeliernas berättelser om Jesu verksamhet finner vi ofta omnämningen av att han drev ut "djävlar" eller "demoner". Senare fick apostlarna förmånen att utföra en liknande tjänst för olika varelser. Medan högre kritiker försöker bevisa att dessa fall av "besatthet" som Jesus och apostlarna hanterade endast var fall av sinnessjukdom eller nervösa störningar, finns det en alltför tydlig personlighetsuppfattning knuten till dessa "djävlar" för att tillåta någon sådan liberal tolkning.

## **Kung Saul och häxan i Endor**

Inte bara i Nya testamentet, utan även i Gamla testamentet, finner vi bevis på de fallna änglarnas eller "fångna andarnas" begränsade verksamhet. Det finns till exempel fallet med kung Saul och häxan i Endor. All trolldom var förbjuden enligt Mose lag, men dessa forntida andemedier fortsatte ändå med sina skändliga praktiker trots att det innebar risk för döden. Precis som andemedier idag hävdar att de kan kommunicera med de döda, så gjorde uppenbarligen häxan i Endor liknande påståenden. När kung Saul, på grund av sin ondska, förlorade Guds gunst och insåg att han befann sig i stor fara att besegras av sina fiender, vände han sig till häxan för att få kontakt med Samuel och se om den döde profeten kunde göra något för honom.

Berättelsen om denna forntida seans finns nedtecknad i 1 Samuelsboken 28:7-20. Många bibelstudenter har, när de läst denna berättelse om Sauls påstådda kommunikation med den döde profeten Samuel, dragit slutsatsen att den utgör ett

utmärkt bibliskt bevis på att de döda inte alls är döda, utan lever någonstans, och att man kan kommunicera med dem under vissa förhållanden, särskilt med hjälp av ett andemedium. Faktum är att Satan genom tiderna har använt samma bedrägliga metod i ett försök att motbevisa Skriftens tydliga lära att "syndens lön är döden". När vi kort granskar några av fakta kring Sauls besök hos häxan, kommer vi lätt att inse att i stort sett samma analogi kan tillämpas på moderna seanser, och med samma resultat. Romarbrevet 6:23

För det första bör det noteras att enligt Sauls egna ord stod han inte längre i Guds gunst. Han sade till häxan: "Gud har vänt sig bort från mig och svarar mig inte längre, varken genom profeter eller genom drömmar." Medan Samuel levde var han en trogen tjänare och profet för Herren och var aldrig villig att gå emot Herrens önskemål; ändå ser vi här Saul, som själv medgav att Gud inte skulle gilla idén, be häxan att få ett budskap från denna trogna profet.

Ska vi anta att om Samuel hade varit vid liv, vare sig i himlen eller någon annanstans, skulle han ha varit mindre lydlig mot Herren än han var när han levde här på jorden? Eller ska vi tro att denna onda häxa, som var fördömd av Herren, hade makt att motarbeta den gudomliga viljan och inte bara frammana Samuel utan också locka fram ett budskap från honom för att trösta denna upproriske kung? Uppenbarligen ges oss då denna berättelse i Bibeln endast som en historisk redogörelse för viktiga händelser i Sauls liv, men utan någon tanke på att

bekräfta häxans påstående om att hon hade sett och talat med Samuel.

De metoder som de onda andarna använde genom mediet i Endor liknade dem som används idag. De fick den välbekanta gestalten av den åldrade profeten, klädd i en lång mantel som var hans vana, att passera framför häxans inre öga. När hon beskrev den mentala eller "astrala" bilden kände Saul genast igen den som en beskrivning av Samuel. Men Saul själv såg ingenting – han "förstod" utifrån beskrivningen att det var Samuel.

Lättövertygad, som människor under sådana omständigheter brukar vara, stannade inte Saul upp för att ifrågasätta hur det kunde komma sig att Samuel såg lika gammal och framåtböjd ut som han gjorde när han levde på jorden, om han nu var en andevarelse och hade det mycket bättre än förut. Saul tänkte inte heller på att fråga varför Samuel i andevärlden bar samma gamla mantel som han bar när han kände honom som ett jordiskt väsen – utan att ens stanna upp för att överväga att profetens mantel, gråa hår etc. för länge sedan hade förmultnat i graven. Saul hade övergivits av Herren och lät sig nu lätt luras av dessa "lögnaktiga andar" som utgav sig för att vara profeten och talade till Saul i hans namn genom sitt medium, häxan.

"Varför har du väckt mig för att kalla på mig?", lät hon den döde profeten fråga. Det var allmänt känt bland israeliterna på kung Sauls tid att de döda sov i "sheol", varför frågan "Varför har du väckt mig?" inte lät konstigt. Men kan vi för ett ögonblick föreställa oss

att denna fördömda häxa hade makt att väcka profeten från de döda? Eller, om vi betraktar saken ur modern spiritualismens synvinkel, att Samuel inte alls var död utan roade sig i andevärlden, verkar det inte märkligt att han av häxan förklarades ” ” för att ”komma upp” från jorden istället för att ”komma ner” från himlen?

Ur modern teologis synvinkel, hur fullständigt absurt är inte ”Samuels” profetia om Sauls nederlag och död i morgondagens strid! Vi citerar: ”I morgon kommer du och dina söner att vara hos mig; Herren kommer också att överlämna Israels härskaror i filisternas händer.” Föreställ er den trogne Samuel och den älskade Jonatan tillsammans i andevärlden med den onde kung Saul! Passar detta särskilt väl in i den medeltida trosbekännelse-teologin? Absolut inte! I slutändan, naturligtvis, men inte nästa dag, var alla dessa tillsammans i döden, i ”sheol”, Bibelns helvete, där de fortfarande väntar på uppståndelsen, när alla kommer att kallas fram av Människosonen; men det krävdes ingen övernaturlig kraft från häxans sida för att förutsäga Sauls förestående nederlag och död. I själva verket fruktade Saul redan detta, därav hans vädjan till häxan.

Charles Wesley var uppenbarligen förbryllad över hur ”mediet” i Endor förenade både gott och ont i döden, för han skrev:

Vad förebådar dessa högtidliga ord?

Ett glimt av hopp när livet tar slut?

Du och din son skall säkert

I morgon vila hos mig:

Inte i ett tillstånd av helvetisk smärta,  
Om Saul stannar hos Samuel;  
Inte i fördömd förtvivlan,  
Om den kärleksfulle Jonathan är där.

I själva verket var Saul naturligtvis inte alls i kontakt med Samuel, utan med en eller flera av de "andar i fängelse" vars huvudsakliga verksamhet sedan syndaflo den har varit att bedra mänskligheten, särskilt när det gäller de dödas tillstånd. Omnämmandet i Skriften av dessa nekromanter, häxor och medier leder oss till slutsatsen att dessa fallna änglar genom medier sökte gemenskap med Israel. Men uppenbarligen är det sed för dessa medier att från tid till annan ändra sitt sätt att manifesteras sig; precis som häxkonsten blomstrade en tid i New England och Ohio, och i hela Europa, för att gradvis dö ut och ersättas av spiritismen, vars manifestationer i form av bordknackningar och knackningar också gradvis ger vika för klarsyn och försök till materialiseringar. Under Herrens och apostlarnas tid hade dessa "andars" verksamhet uppenbarligen förändrats från häxkonst till besatthet och besatthet.

### **"Andarnas" moderna verksamhet**

Efter att en gång ha fått makten att materialisera sig som människor, men missbrukat den, verkar dessa fallna änglar fortfarande fast beslutna att utöva sina krafter genom mänskliga medel, antingen genom att använda "medier" eller genom direkt kontroll av sinnet, som vid besatthet. Det är dock

uppenbart att den mänskliga viljan måste samtycka till denna främmande dominans innan dessa "andar" kan ta besittning. Men när de väl tar besittning, blir viljan uppenbarligen så nedbruten att det inte längre finns någon motståndskraft; därför uppskattades Jesu och apostlarnas tjänst så mycket av dem som var besatta av demoner på deras tid.

Även om dessa fallna änglavaribeten då och då kan ändra sin metod för att kontakta och bedra mänskligheten, är deras inflytande i allmänhet alltid bort från Gud och bort från sanningen i hans Ord. I modern tid görs mycket väsen om att tala med de döda, men vad har det totala resultatet blivit av alla de tusentals försök som har gjorts – vetenskapligt kontrollerade och på andra sätt? Det är sant att många, genom absurda "identifieringar" som den som häxan i Endor lyckades påtvinga Saul, har blivit övertygade om att de har varit i kontakt med sina döda vänner och släktingar – men där har det slutat. Ingen värdefull information har någonsin erhållits genom spiritistiska källor.

## **Hur Kristus predikade för andarna i fängelset**

Nu när vi har identifierat dessa "andar" som Petrus berättar att Jesus predikade för, uppstår frågan: hur gick denna predikan till? Hur kunde Jesus befinna sig i "sheol", eller *hades*, där det inte finns något medvetande, och samtidigt predika för dessa fallna änglar? Förklaringen till denna till synes svårlösta fråga är enkel när vi granskar avsnittet lite mer kritiskt. Aposteln sade att Jesus "gick och predikade för andarna i fängelset". Grekiska auktoriteter är överens

om att orden "gick och predikade" används i betydelsen att utföra något och inte i betydelsen att bege sig till någon plats. Med andra ord är dessa två ord ett onödigt tillägg till texten enligt . Förr i tiden var det vanligt att använda uttryck av detta slag, och även idag ser vi att de ibland används.

Dr Benjamin Wilson översätter i sin *Emphatic Diaglott* denna bibeltext med "Han predikade för andarna i fängelset" och utelämnar de två orden "gick och", eftersom de är onödiga för en korrekt förståelse av texten. I fotnoten till denna text visar han att andra auktoriteter håller med honom i detta avseende. Om man då utelämnar dessa två onödiga ord lyder den fullständiga texten: "Ty också Kristus har en gång lidit för synder, den rättfärdige för de orättfärdiga, för att han skulle föra oss till Gud, dödad i köttet men levandegjord genom Anden; genom vilken han också predikade för andarna i fängelset." (1 Petrus 3:18,19). Meningen här är uppenbar, nämligen att det var genom sin död och uppståndelse som Jesus predikade för dessa fallna änglar – en praktisk läxa, lärd genom hans trofasthet mot den himmelske Fadern och Skaparen, mot vilken dessa "andar" hade gjort uppror.

Lucifer var den förste av dessa andevarelser som gjorde uppror mot Gud; och han utövade uppenbarligen ett stort inflytande över dem som senare anslöt sig till rebellernas led. I Matteus 25:41 indikerar uttrycket "djävulen och hans änglar" att det finns ett nära förhållande mellan Satan och dessa andra fallna andevarelser. Det var en anda av ambition och stolthet som ledde till Lucifers fall

(Jesaja 14:14), och uppenbarligen har samma anda genomsyrat dessa mindre fallna änglars led. Jesu trofasthet, en trofasthet som ledde honom till att ödmjuka sig och bli lydlig intill döden, skulle därför vara ett kraftfullt predik för dessa "andar i fängelse". Kraften i det predik et skulle öka avsevärt när dessa "andar" insåg att Jesus, på grund av sin trofasthet, uppväcktes från de döda och högt upphöjdes till en plats vid Guds högra sida, medan de själva förnedrades och förödmjukades på grund av sin illojalitet.

Således finner vi att de olika bibelställningarna som berör de dödas tillstånd, när de förstås på rätt sätt, en efter en visar sig stå i harmoni med den stora grundläggande sanningen att "syndens lön är döden" och att "de döda inte vet någonting". Predikaren 9:5

## KAPITEL 5

### Vad är himlen?

*”Välsignad vare Gud, vår Herre Jesu Kristi Fader, som i sin stora barmhärtighet har återfött oss till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett oförgämligt, obefläckat och oförstörbart arv, som är förvarat i himlen för er.”*

*– 1 Petrus 1:3,4*

Om vi ska få en biblisk förståelse av vad som väntar bortom graven för både syndare och heliga, är det nödvändigt att ta hänsyn till vad den inspirerade skriften har att säga om himlen. Det råder ingen tvekan om det bibliska faktumet att Gud skapade människan för att leva på jorden, och att jorden skapades som ett hem för människan. Även om människan förlorade sitt jordiska herravälde och dömdes till döden på grund av synden, har återupprättelsen till livet på jorden säkerställts för henne genom Jesu, Frälsarens, död och uppståndelse. Undantaget från denna allmänna uppståndelse för alla människor till ett liv i mänsklig fullkomlighet på en förhärligad jord är de trogna efterföljarna av Mästaren som, vilket Skriften tydligt visar, ska få en himmelsk belöning.

Bibeln, särskilt Nya testamentet, har mycket att säga om himlen och om de himmelska förhoppningarna. Jesus sade till exempel: ”I min Faders hus finns många boningar; om det inte vore så, skulle jag ha sagt er det. Jag går för att bereda en plats åt er. Och om jag går och bereder en plats åt er, kommer jag tillbaka och

tar er till mig, så att ni kan vara där jag är.” Johannes 14:2,3

Detta är ett mycket tydligt löfte, som klart antyder en övergång från jordiska till andliga förhållanden. Många missuppfattningar har dock knutits till Mästarens ord. Vi hör ofta uttryckt förhoppningen om att få äga en av dessa ”många boningar”, men Jesus visar tydligt att de inte var avsedda för hans efterföljare, utan att han snarare skulle gå bort för att ”bereda en plats” åt dem. Tanken är att det redan fanns många ”boningar” vid den tidpunkt då han talade, men att en ny plats, eller ett nytt tillstånd, skulle ordnas för hans efterföljare.

Uttrycket ”många boningar” förmedlar endast idén om bostäder eller tillstånd där det finns ett överflöd av välsignelse och glädje. Jorden själv, och det tillstånd av fullkomligt mänskligt liv som våra första föräldrar representerade, var utan tvekan en av dessa ”boningar”. Denna boning förlorades naturligtvis på grund av synden, men den ska återställas i Guds tid, som vi kommer att se senare.

Enligt Skrifterna finns det olika änglalika existensplan. Även dessa skulle kunna räknas in bland de många ”boningar” som Mästaren nämnde. Hur många plan eller livsordningar det finns i Skaparens andliga rike vet vi inte; men att döma av den stora mångfalden av liv som finns i det vi kallar det materiella riket måste det finnas många. Men nu skulle det bli en ”ny skapelse”, en annan existensnivå skulle förberedas och tillhandahållas för kyrkan – en plats hos Jesus och till vilken han upphöjdes vid sin uppståndelse.

## Kyrkans framtida ställning

Jesus sade: "Så att ni också ska vara där jag är." Detta visar att de trogna efterföljarna till Mästaren i framtiden kommer att befinna sig på samma plats, eller i samma tillstånd, som han upphöjdes till. Angående Jesu upphöjelse säger aposteln: "Därför har Gud också högt upphöjt honom och gett honom ett namn som är över alla namn, så att i Jesu namn varje knä skall böja sig, både i himlen och på jorden." Filipperbrevet 2:9,10

Mästaren fick verkligen en hög upphöjelse av den himmelske Fadern, till och med till "Guds trons högra sida". (Hebreerbrevet 12:2). Och samma högt upphöjda ställning "förbereds" för församlingen. Lägga märke till Jesu löfte i Uppenbarelseboken 3:21: "Den som segrar skall jag låta sitta med mig på min tron, liksom jag också har sekrat och satt mig med min Fader på hans tron."

Inte undra på att Petrus sade att genom Kristi uppståndelse är den kristne "på nytt född till ett levande hopp, ... till ett oförgängligt, obefläckat och oförstörbart arv, som är förvarat i himlen för er." Lägga märke till apostelns ord i versen som följer: "Ni som genom Guds kraft bevaras genom tron till den frälsning som är redo att uppenbaras i den sista tiden." 1 Petrus 1:5

Den "sista tiden" eller "de sista dagarna" som ofta nämns i Bibeln avser den period som följer efter Kristi återkomst. Detta innebär att det himmelska arvet som är förbehållet för kyrkan inte, genom århundradena, har mottagits av varje enskild kristen vid dödsögonblicket,

som trosbekännelse-teologin lär, utan är en belöning som ska ges vid tidens slut när Jesus återvänder och de döda uppväcks. Detta stämmer överens med Mästarens eget löfte om den "plats" som ska förberedas för hans efterföljare: "Jag går för att förbereda en plats åt er, och om jag går ... kommer jag tillbaka och tar er till mig, så att där jag är, där kan också ni vara." Hur tydligt framgår det inte av dessa ord att ingen kristen kan hoppas på att vara med Mästaren förrän han "kommer tillbaka" och "tar" dem till sig.

Aposteln Paulus vittnar om samma sak på följande sätt: "Jag har kämpat den goda kampen, ... jag har bevarat tron; hädanefter väntar mig rättfärdighetens krona, som Herren, den rättfärdige domaren, skall ge mig på den dagen; och inte bara mig, utan också alla dem som älskar hans återkomst." (2 Timoteus 4:7,8). Ja, aposteln visste mycket väl att hans himmelska belöning som medarvinge med Kristus i det messianska riket inte skulle mottas förrän vid tidens slut, när Jesus skulle återvända för att ta alla sina heliga till sig.

## Paulus innerliga önskan

Genom en felöversättning av Paulus ord i Filipperbrevet 1:23 har vissa förledts att tro att aposteln förväntade sig att vara i himlen med Jesus omedelbart efter sin död. Vi citerar avsnittet: "Jag är kluven mellan två önskningsar: Jag längtar efter att få gå och vara med Kristus, vilket vore långt bättre för mig..." Ordet "gå" ( ) i denna text kommer från det grekiska ordet "*analousai*", och borde uppenbarligen

ha översatts med "återvända", vilket det också har översatts till av prof. Wilson i hans *Emphatic Diaglott*.

I de föregående verserna förklarar aposteln att han inte är säker på om han snart ska avrättas, eller om han ska frigges av de romerska myndigheterna och därmed få fortsätta i tjänsten en tid. Han hade inget val mellan dessa två saker – "jag är kluven mellan två". Men det fanns en tredje sak som han föredrog mycket mer, och det var "*analousai*"; och hans preferens för detta var att han skulle få vara med Kristus.

Paulus visste att han inte kunde vara med Kristus förrän Mästarens "återkomst", och han uttryckte bara sin längtan efter denna härliga fullbordan av varje sann kristens hopp. Prof. Wilson kommenterar följande i en fotnot till denna text i sin *Emphatic Diaglott*:

"Ordet *analousai* förekommer i Lukas 12:36 och återges här med återkomst – Var som män som väntar på sin herre, när han skall återvända, etc. Jesus hade lärt sina lärjungar att han skulle komma igen, eller återvända. ... Paulus trodde på denna lära och undervisade andra om den och såg efter och väntade på Frälsaren från himlen ... när ... han någonsin skulle få vara med Herren."

Paulus förväntade sig inte att komma till himlen i samma ögonblick som han dog. Det fanns bara två möjliga alternativ att välja mellan – det ena var att få lite mer tid att leva och tjäna sanningen och bröderna, det andra var att somna in i döden. Men det fanns något som skulle vara "mycket bättre" än något av dessa, och det var att vara med Kristus; men han

visste att detta var omöjligt vid den tidpunkten. Han visste att Kristi "återkomst" låg långt fram i tiden; och han visste också att hans belöning som kristen inte skulle ges honom förrän han mottog den vid uppståndelsen på den yttersta dagen. 2 Timoteus 4:7,8

### **"Vår jordiska boning"**

Aposteln Paulus ord i 2 Korintierbrevet 5:1-9 misstolkas ibland som att kristna kommer till himlen omedelbart när de dör; men avsnittet lär inte detta när det förstås rätt. Paulus säger: "Vi vet att om vårt jordiska hus, detta tält, skulle upplösas, har vi en byggnad från Gud, ett hus som inte är gjort av händer, evigt i himlen." Paulus visste att denna härliga förmån av himmelskt liv hade utlovats av Jesus, men förväntade han sig att få den i dödsögonblicket?

Uppenbarligen inte, för i den fjärde versen fortsätter han: "Inte för att vi ska bli avklädda, utan för att vi ska bli påklädda, så att det dödliga kan uppslukas av livet." I 1 Korintierbrevet 15:51-55 visar han tydligt att församlingen inte kommer att kläs i odödlighet förrän vid uppståndelsen, när "den sista basun" ljuder. Detta placerar händelsen efter Kristi återkomst och stämmer överens med alla andra skriftställen som berör ämnet.

När Paulus i 2 Korintierbrevet 5:8 talar om att vara "borta från kroppen" och att vara "hos Herren", kontrasterar han uppenbarligen inte detta nuvarande liv med det uppståndna livet bortom graven, utan talar snarare om två tillstånd som är möjliga för den kristne just här i detta liv. Det ena är ett tillstånd av närhet till

Herren genom trofasthet i att göra hans vilja, och det andra är ett tillstånd av relativt avstånd från honom genom otrohet i att följa hans instruktioner. Paulus säger: "Därför arbetar vi, så att vi, vare sig vi är närvarande eller frånvarande, må bli godkända av honom." Det vill säga, oavsett om vi alltid kan känna en närhet till Herren, eller om vi ibland kan känna oss långt borta från honom på grund av våra brister, bör vi som kristna arbeta ihärdigt för att vi slutligen ska bli godkända av honom och höra Mästarens "bra gjort".

### **"Deras gärningar följer dem"**

Uppenbarelsboken 14:13 är ett värdefullt löfte som gäller under en mycket begränsad period i tidens slut och kan inte på rätt sätt användas som ett allmänt uttalande som beskriver Guds sätt att hantera sitt folk under hela evangeliets tidsålder. Det lyder: "Skriv: Saliga är de döda som dör i Herren från och med nu. Ja, säger Anden, de skall vila från sina mödor, och deras gärningar följer dem."

Uttrycket "hädanefter" är nyckeln till en korrekt förståelse av denna passage, eftersom det visar att löftet endast gäller från en viss tidpunkt och framåt. Sammanhanget tyder på att den tid som avses är i slutet av tidsåldern, efter Kristi återkomst; att det skulle finnas en period som kallas "skörd", under vilken de trogna heliga, när de fullbordar sin jordiska vandring i döden, inte behöver förbli sovande i döden, utan omedelbart skulle uppstå för att delta i verksamheten i samband med upprättandet av det nya riket.

Paulus anspelar på detta i 1 Korintierbrevet 15:51,52: "Se, jag visar er en hemlighet", säger aposteln och antyder att det han är på väg att nämna är ett undantag från den allmänna regeln: "Vi kommer inte alla att somna in, men vi kommer alla att förvandlas, i ett ögonblick, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud; ty basunen skall ljuda, och de döda skall uppväckas oförgängliga, och vi skall förvandlas."

Ja, alla de heliga måste dö – vara "trogna intill döden" – och "alla" måste förvandlas för att ikläda sig odödlighet; men det kommer att finnas några som, när den sista basunens ljud hörs, inte behöver förbli "sovande" i döden. Dessa är de som, även om de i döden upphör med sitt mödosamma arbete i Mästarens tjänst, omedelbart kommer att uppstå och fortsätta sitt arbete för honom. Men även denna omedelbara förvandling från dödlighet till odödlighet kommer inte att ske därför att de är dödsäkra, utan därför att deras uppståndelse kommer att ske i dödsögonblicket – de behöver inte vänta i sömn tills Herrens återkomst, vilket var nödvändigt för resten av församlingen.

### **"Ingen har stigit upp till himlen"**

Inga himmelska löften gavs till Guds trogna tjänare före Jesu första ankomst; och Mästaren själv klargör att fram till den tiden hade ingen gått upp till himlen. Vi citerar Jesu ord: "Ingen har stigit upp till himlen utom den som kom ner från himlen, nämligen Människosonen." (Joh 3:13). Jesu apostlar förstod denna sak tydligt, ty Petrus sade på pingstdagen om

den trogne patriarken David: "Ty David har inte stigit upp till himlen." Apg 2:34

Många antar att Enok, som Gud förde bort, fördes upp till himlen, men så var inte fallet. Uppenbarligen innebar Enoks "förflyttning" endast att han togs bort i döden utan att själv behöva genomgå de dödsprocesser som följer med döden; och möjligen innan han hann uppleva den smärtsamma upplevelsen att se andra dö. Det står skrivet att han fördes bort för att "han inte skulle se döden".

Paulus räknar i Hebreerbrevets 11:e kapitel upp Enok bland de trogna från forna tider, om vilka han sade: "Alla dessa dog." (Hebreerbrevet 11:5, 13). I 1 Mosebok 5:24 berättas det att Enok "fanns inte längre, ty Gud hade tagit honom". Ett liknande uttryck finns i Jeremia 31:15, där det, i beskrivningen av Rachels döda barns tillstånd, står att de "inte fanns". Bevisen är alltså övertygande om att, oavsett vad som annars kan ligga i tanken på Enoks bortförande, så gick han inte till himlen.

## **Elia och vagnen**

Vissa hävdar att Elia måste befinna sig i himlen, eftersom de antar att han fördes upp till himlen i en vagn. Men berättelsen visar att den eldiga vagnen endast skilde Elia från Elisa. Det var virvelvinden som fick Elia att stiga upp till himlen. (2 Kungaboken 2:11). I detta sammanhang bör man komma ihåg att orden "himmel" och "himlar" ofta används i Skriften för att beskriva den atmosfär som omger jorden ( ); och det var uppenbarligen till denna "himmel" som Elia fördes av den virvelvind som avslutade hans händelserika

liv. 1 Mosebok 1:8,9,14,15,17,20; 7:11,23; Sakarja 2:6

Det faktum att lärjungarna i förklaringssynen såg Elia och Mose betyder inte att dessa två profeter då faktiskt levde någonstans i himlen. När Jesus kom ner från Förklaringsberget sade han till sina lärjungar: "Berätta inte för någon om synen, förrän Människosonen har uppstått från de döda." (Matteus 17:9). En syn är inte verklighet. Petrus såg en syn av orena djur som sänktes ner från himlen i ett lakan, men de var inte riktiga djur. Johannes, på ön Patmos, hade en serie syner där alla möjliga föremål, levande och livlösa, uppenbarade sig för honom i ett stort historiskt panorama över två tidsåldrar, men inget av det han såg var verklighet. Således såg lärjungarna en syn där Mose och Elia framträdde, men båda dessa profeter sov i döden, och gör det fortfarande i dag, och kommer att göra det fram till uppståndelsen. Hebreerbrevet 11:35, 39, 40

Denna förklaringsvision handlade om Kristi rike när det upprättas för att regera över jorden. Alla sanna kristna, som då upphöjs till himmelsk härlighet, kommer att regera med Kristus, och syftet med detta regerande är att välsigna mänskligheten i allmänhet med hälsa och liv på jorden. Det är under denna tid som paradiset ska återupprättas.

## KAPITEL 6

### Var finns paradiset?

Många människor använder orden "paradiset" och "himlen" som om de vore synonymer, och vanligtvis anses båda termerna avse ett tillstånd eller en plats av andlig salighet långt bort från denna materiella värld av synd och död. Och man anser att alla goda kristna kommer till denna plats omedelbart efter döden. Det finns dock vissa som gör en åtskillnad mellan paradiset och himlen och hävdar att det förstnämnda är ett slags mellanläge som nästan alla kommer in i vid döden, och där de förblir fram till den framtida domedagen, då de kommer att förflyttas antingen till en himmel av salighet, som varar i evighet, eller till ett helvete av tortyr, som likaså ska vara oändligt.

En noggrann studie av Skrifterna visar att de ovanstående åsikterna är felaktiga, och att denna missuppfattning bara är ytterligare ett tecken på den store bedragarens försök att stärka sin ursprungliga lögn: "Ni kommer säkert inte att dö." Om de döda är döda, vilket vi har upptäckt att Skrifterna så tydligt lär ut, då kan de som dör omöjligen ha det bra, varken i paradiset eller i himlen.

Ordet "paradis" betyder bokstavligen en trädgård eller park. Det används korrekt och i enlighet med Skriften om Edens trädgård, från vilken människan förvisades på grund av synden. I Hesekiel 36:34,35 anger profeten att ett tillstånd liknande Edens trädgård ska återställas på jorden, vilket, enligt aposteln Petrus vittnesbörd i Apostlagärningarna

3:20,21, också är den gemensamma förklaringen från alla Guds heliga profeter. Petrus hänvisar här till den period då återupprättandet av det jordiska paradiset ska fullbordas som "tiden för återupprättelsen av allt".

Om man noggrant granskar apostelns ord märker man att "återställningsperioden" ska följa efter Kristi återkomst – "som himlen måste ta emot tills tiden för alltings återställelse". Om paradiset då ska vara ett världsomspännande tillstånd av lycka och fullkomlighet här på jorden, så existerade det inte bara inte vid tiden för Jesu första ankomst, utan kommer enligt Petrus ord inte att bli verklighet förrän Kristus återvänder och upprättar sitt rike.

## **Tjuven i paradiset**

Vad menade Jesus med sitt löfte till tjuven på korset? Jesu uttalande: "Du skall vara med mig i paradiset", är ett svar på tjuvens begäran: "Herre, kom ihåg mig när du kommer in i ditt rike." (Lukas 23:42). Vi ska inte tro att tjuven visste särskilt mycket om Messias föreställda rike. Det var inte nödvändigt att han visste särskilt mycket om det för att framföra en sådan begäran. Inskriptionen som hängde över Mästarens huvud visade tydligt att han hävdade sig vara en kung; och även om det vid den tidpunkten inte såg ut som om Jesus någonsin skulle kunna utöva kunglig auktoritet eller vara i stånd att hjälpa någon, resonerade tjuven utan tvekan att det inte kunde skada att visa en viss respekt och erkännande för denna påstådda brottsling till kung genom att be om att få komma in i hans rike.

Denna vänliga gest från tjuven, som utlöstes av en enkel önskan som låg till grund för hans begäran, togs upp av Jesus och omvandlades av honom till ett levande, strålande löfte – ”Du skall vara med mig i paradiset.” Att Jesu svar var avsett som ett erkännande av att tjuven begäran var lämplig framgår av hans användning av ordet ”sannerligen” – med andra ord, din begäran stämmer överens med den gudomliga planen. ”Jag är en kung, jag kommer att ha ett rike, och du kommer att bli ihågkommen i det riket – ’Du skall vara med mig i paradiset.’”

Att Jesu rike ännu inte hade upprättats när han gav detta löfte till tjuven framgår tydligt av att han lärde sina lärjungar att be: ”Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden, såsom i himlen.” (Matteus 6:10). Denna inspirerade bön betonar inte bara det faktum att det messianska riket då inte var en verklighet, utan den bekräftar också den tanke vi redan har upptäckt, nämligen att när det kommer ska det vara just här på jorden.

Tjuven bad alltså om en jordisk välsignelse, och Jesu svar lovade en jordisk välsignelse. Dessa jordiska välsignelser i det återställda paradiset under det messianska rikets styre kommer att vara tillgängliga för hela mänskligheten när ”återställsens” tid inleds. Fram till dess måste dock den vänlige tjuven, liksom alla som ligger i gravarna, vänta på de utlovade välsignelserna – vänta i dödens sömn, tills morgonen på jordens nya dag, då de kommer att väckas av Människosönens röst. Johannes 5:28

Vad menade då Jesus med uttrycket "i dag" i sitt löfte till tjuven på korset? Den uppenbara svårigheten att förena denna passage med Skriftens allmänna vittnesbörd om de dödas tillstånd har orsakats av en felplacerad kommatecken i vissa bibelöversättningar. De ursprungliga, inspirerade skrifterna i Bibeln var inte alls interpunktuerade, eftersom interpunktion vid den tiden ännu inte hade uppfunnits. Interpunktion är i själva verket av relativt modernt ursprung och infördes i litteraturen för bara några hundra år sedan.

Bibelöversättarna, som liksom nästan hela den religiösa världen trodde att dödsögonblicket är ögonblicket för övergången till himmelsk salighet, införde kommatecknet i denna passage för att få den att stämma överens med deras teologiska dogmer. Genom att bara ändra placeringen av detta kommatecken får vi fram den rätta tanken i texten: "Sannerligen säger jag dig i dag: Du skall vara med mig i paradiset." Således avslöjar Mästaren det implicita förtroende han hade för den himmelske Faderns plan för honom.

"I dag" i Jesu uttalande var en dag då det ur mänsklig synvinkel verkade omöjligt att han någonsin skulle få ett rike. Men Mästarens tro var så stor att han, med fullt förtroende, även i en tid då alla naturliga omständigheter utmanade hans hopp, kunde försäkra tjuven definitivt och positivt om att det verkligen skulle komma ett messianskt rike – paradiset skulle återupprättas, och han skulle vara där och få möjlighet att njuta av dess välsignelser.

## Paulus uppryckt till paradiset

I 2 Korintierbrevet 12:1–4 berättar Paulus om en syn där han "fördes upp till paradiset". Detta var, som aposteln förklarar, en "syn", och det innebär inte alls att paradiset då faktiskt existerade. Aposteln förklarar att han i samma syn också fördes upp till den "tredje himlen". Denna information ger oss nyckeln till betydelsen av hela synen.

Aposteln Petrus berättar i sitt andra brev, kapitel 3, om denna "tredje himmel" som Paulus såg i sin syn. Petrus nämner faktiskt alla tre "himmlarna", och inte bara den "tredje". Han förklarar att den första av dessa himlar existerade före syndafloden på Noas tid, och att den förstördes vid tidpunkten för syndafloden. Han berättar också att den andra himlen uppstod vid tidpunkten för syndafloden och ska förstöras efter Kristi återkomst. "Men", fortsätter aposteln, "vi väntar, enligt hans löfte, på nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor."

Dessa "nya himlar" som vi väntar på skulle då vara den "tredje". Petrus talar också om en "ny jord". Det är denna "nya jord" som Paulus beskriver som "paradiset" i sin vision. Nu klargör Petrus att både den nya eller "tredje" himlen och den nya eller "paradisiska" jorden ska skapas, eller bringas till liv, efter Kristi återkomst. Detta bekräftar våra tidigare slutsatser, nämligen att paradiset ännu inte existerar, och att ingen därför kan komma till paradiset vid dödsögonblicket.

## Välsignelser i "paradiset" på jorden

Petrus säger att vi "enligt hans löfte" väntar på "nya himlar och en ny jord". Det "löfte" som aposteln uppenbarligen anspelar på är det i Jesaja 65:17–25. En av de mest framträdande fakta i samband med detta löfte, vilket man kommer att märka när man läser det, är att med skapandet av den "nya jorden" kommer "glädje"; slutet på "gråt"; ingen "spädbarnsdöd" längre; ekonomisk trygghet genom att de som bygger hus "ska bo i dem"; "de ska inte arbeta förgäves eller föda barn till olycka"; innan de ropar ska Herren "svara"; "vargen och lammet ska beta tillsammans"; och slutligen det allomfattande löftet: "De ska inte skada eller förstöra på hela mitt heliga berg [rike], säger Herren."

Detta är ett av Bibelns härliga löften om riket, eftersom termen "berg" här används för att symbolisera Guds rike. Det är det berg som beskrivs i Daniel 2:35, 44, 45, som ska växa och fylla hela jorden. Det är det rike där tjuven på korset kommer att minnas: det rike som kommer att återställa paradisiska förhållanden över hela världen. Ingenting i denna profetia tyder på att det är ett löfte om himmelska välsignelser – allt är jordiskt.

Samma nya himlar och nya jord nämns i Uppenbarelseboken 21:1–4, där samma välsignelser utlovas att följa efter deras tillkomst. Vilka underbara och långtgående välsignelser det är! Vi citerar: "Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon, och döden skall inte längre finnas, inte heller sorg, v t gråt, och

ingen smärta skall längre finnas, ty det som tidigare var har gått förbi.”

Både Jesaja och Uppenbararen förknippar den ”nya himlen” och den ”nya jorden” med det ”nya Jerusalem”. Paulus identifierar i Galaterbrevet 4:26 kyrkan som denna himmelska Jerusalem-klass. Kyrkan kallas också Kristi ”brud”, och i Uppenbarelsboken 21:9,10 får vi veta att denna ”brud” verkligen är det ”nya Jerusalem”. Således är det så att när de nya himlarna och den nya jorden slutligen är etablerade, kommer kyrkoklassen redan att ha fullbordats och vara hos Herren Jesus som medarvingar med honom i denna nya kungarikets ordning.

Då, som hans brud, kommer de att delta i det välsignade arbetet med att återställa livet för alla som lyssnar och kommer till livets källa som då tillhandahålls – ”Och Anden [vår Herre Jesus] och bruden säger: Kom. ... Och den som vill, låt honom ta livets vatten fritt.” (Uppenbarelsboken 22:17). Detta livets vatten visas komma ut från under Guds och Lammets tron – en vacker, kombinerad symbolik som säger oss att de livets välsignelser som då är tillgängliga kommer att vara underkastade det nya rikets regeringsbestämmelser – ”tronen” – och kommer att vara fria för alla som önskar dem på grund av det slaktade Lammets försoningsverk. Uppenbarelsboken 22:1

”Himlen” och ”jorden” är naturligtvis också symboliska; och Skriften anger att de representerar de två faserna i det nya riket: den himmelska fasen

som huvudsakligen består av Jesus och hans förhärligade församling, som kommer att vara de andliga, osynliga a härskarna i riket; och den jordiska fasen som huvudsakligen består av de uppståndna forntida profeterna och andra värdiga från det förflutna, som ska bli "furstar över hela jorden". Psalm 45:16

Jesus sade: "Ni kommer att se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike", och visst nog kommer de att uppstå från de döda och återfå ett fullkomligt mänskligt liv; och det kommer att vara dessa fullkomliga "statsmän", företrädare för den gudomlige Kristus, som kommer att ha direkt kontakt med mänsklighetens värld. Ja, det kommer att bli ett verkligt rike, och när det är upprättat kommer verkliga livets välsignelser att bli resultatet för hela den suckande skapelsen.

Detta är alltså det hopp som Skrifterna ger oss som tröst och stöd i tider av nöd. Ära, heder och odödlighet, som medarvingar med Jesus i hans rike för alla trogna kristna; och återställt mänskligt liv i ett jordiskt paradiset för alla andra människor som, när Messias rike är upprättat, lyder dess lagar och tar emot "livets vatten fritt".

## **Rikets välsignelser**

Vilken härlig tid av välsignelse detta gudomliga rike kommer att ge den syndsjuka världen som svar på bönen: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden, såsom i himlen"! Det kommer verkligen att bli en ny tidsålder. Förändringarna från en tidsålder till en annan har i det förflutna varit markanta och

framträdande, men denna förändring kommer att bli den mest enastående och händelserika av alla, eftersom den kommer att innebära en överföring av världsherraväldet från Satans dödsvälde till Messias livsvälde; från den vidskepliga dyrkan av falska gudar till den intelligenta dyrkan av Jehova, den sanne Guden, och Kristus, hans Son, världens Förlossare och Livgivare.

Bara tanken på sådana långtgående förändringar skulle vara svindlande för tron om det inte vore för insikten att de har utlovats och planerats av den Allsmåktige Guden och universums Skapare, som är lika fullt kapabel att återuppväcka de döda till liv genom sin Son som han var att skapa liv från början. Och vilket skådespel det kommer att bli – en hel mänsklighet som återvänder till Gud och till livet med sånger av evig glädje på läpparna och i hjärtat! Ja, "de skall få glädje och fröjd, och sorg och suckande skall fly bort." Jesaja 35:10

Sorg och suckar verkar nu oskiljaktiga från vårt väsen, men det gudomliga löftet är att de ska "fly bort". Synd, sjukdom och död har varit orsakerna till all sorg i världen, och dessa "fiender" till mänskligheten ska förstöras av Messias rikes makt. Således, även om gråt i säck och aska har varat under den långa natten av syndens och dödens herravälde, väntar glädje den stönande skapelsen i den tusenåriga morgonen som nu snart ska komma till dagningen. Då kommer tårarna att torkas bort från alla ansikten, och skönhet kommer att ges i stället för aska, och glädjens olja i stället för tyngdens ande.

I Jesaja 25:6-9 ger profeten oss en profetisk beskrivning av det nya riket, när paradiset förhållanden kommer att återställas över hela världen, och en del av denna profetia förkunnar att Gud då kommer att "uppsluka döden i seger". I 1 Korintierbrevet 15:54 citerar aposteln Paulus detta löfte och förklarar att det kommer att uppfyllas efter kyrkans upphöjelse till odödlighet med sin Herre. Ett av de ursprungliga löfena om riketets välsignelser gavs till Abraham, där Gud sade till honom att genom hans säd skulle alla jordens släkter välsignas.

I Galaterbrevet 3:8, 16 och 27–29 förklarar Paulus att uppfyllelsen av det löfte som gavs till Abraham kommer att ske genom Kristus och hans förhärligade församling, hans trogna efterföljare i denna tidsålder. Detta är alltså anledningen till att paradisiska livsvillkor och lycka ännu inte har återställts på jorden; det vill säga, Kristi efterföljare i denna tidsålder, som ska dela hans himmelska hem och vara medarvingar med honom när det gäller att skänka livets välsignelser till världen, måste först och främst väljas ut och förberedas för sin höga ställning i riket.

Tidens tecken visar utan minsta tvekel att vi lever i slutet av denna tidsålder, då arbetet med att utvälja Kristi församling snart är fullbordat. Detta innebär att den "ljuvliga framtiden" – världens gyllene tidsålder av välsignelse – nu närmar sig, att den mörka natten av gråt snart kommer att ge vika för en morgon fylld av sång. Vilken glädjefylld tid det kommer att bli när begravingar inte längre är vardagsmat, utan i stället ersätts av ett lyckligt återförenande med vänner och släktingar som en gång var älskade men som för en

tid var förlorade i döden – ett återförenande som kommer att vara bestående för alla dem som då lyder lagarna i det gudomliga riket och genom lydnad får del av den gudomlige Kristus och hans förhärligade bruds återupprättande krafter . Uppenbarelseboken 22:17

Ingen av de frälsta varelserna kommer att vara för låg för att den gudomliga nåden ska nå fram genom rikets allsmåttiga och välsignade verkan. Ingen förnedring genom synd kommer att vara för djup för att barmhärtighetens hand ska kunna nå den och rädda den med blod köpta själen; ingen mörker av okunnighet och vidskepelse kommer att vara för tät i något hjärta utan att det gudomliga sanningens och kärlekens ljus ska tränga igenom dess mörker och ge det kunskap om den nya dagens glädje och fröjd och en möjlighet att genom lydnad få del av dess välsignelser. Ingen sjukdom som kan angripa och förorena den fysiska kroppen kommer att ligga bortom den store läkarens omedelbara kontroll. Och ingen missbildning eller psykisk sjukdom kommer att kunna motstå hans helande beröring.

Men låt ingen för ett ögonblick tro att detta innebär universell försoning och frälsning för varje individ oavsett deras lydnad mot det nya rikets lagar; ty Skrifterna lär inte ut någon sådan ovillkorlig frälsning. I Apostlagärningarna 3:20-23 berättar aposteln om den kommande tiden av återupprättelse som Gud har lovat genom alla sina heliga profeter, men klargör att individens mottagande av dessa välsignelser kommer att bero på lydnad mot "den profeten", den gudomlige Kristus. Han säger: "Det skall ske att varje

själ som inte lyssnar till den profeten skall utrotas ur folket.”

Paulus tog upp frågan om hur man kan tro på Kristus om man inte har hört talas om honom. I själva verket kommer ingen att bli vare sig frälst eller förlorad i sin okunnighet. Skrifterna lär att ingen kommer att förintas i det som Uppenbararen beskriver som ”den andra döden” förrän han, genom en klar kunskap om sanningen, har haft full möjlighet att tro och lyda. För att uppnå detta syfte föreskriver Guds plan ett uppvaknande för alla som sover i döden. Detta uppvaknande nämns av Paulus där han i 1 Timoteusbrevet 2:3,4 säger att det är Guds vilja att alla ska bli ”frälsta” – inte frälsta för evigt, utan frälsta från dödens sömn – för att de ska kunna komma till kunskap om sanningen, särskilt sanningen om Guds gåva av sin Son som deras Frälsare. Men evigt liv kommer att vara den lyckliga delen endast för dem som, när de blir upplysta, ”tror” på honom. Denna gräns för Guds nåd anges tydligt i Johannes 3:16: ”Ty så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad, utan ha evigt liv.”

Det är inte vår sak att gissa hur många, eller få, som kommer att avvisa Guds nåd under tusenårsriket, när det rena sanningens budskap kommer att täcka jorden. De nuvarande förhållandena ger oss inget kriterium att döma efter, eftersom världen för närvarande är förblindad av den store bedragarens, Satans, vilseledande inflytande. Det är ett misstag att anta att alla som bor inom hörhåll för kyrkklockor har en rimlig möjlighet att lära

känna Kristus och tro på honom, eftersom det finns så många motstridiga kyrkklockor. De är själva hopplöst oeniga om vad som utgör sanning; och om blinda leder blinda, vilken utning kan vi då förvänta oss annat än att båda kommer att falla i förvirringens och tvivlets grop. Så är det faktiskt.

Men redan i början av riket, då tjuven på korset bad om att bli ihågkommen, kommer Satan, mänsklighetens ärkeförförare, att bindas. (Uppenbarelseboken 20:1,2). Messias maktövertagande liknas av profeten vid solens uppgång, då den nye jordens kung kallas "Rättfärdighetens sol", som skall gå upp med hälsobringande och livgivande krafter, skingra mörkrets och vidskepelsens dimma och upplysa världen med det sanna evangeliet om Guds kärlek. Malaki 4:2

Det kommer att vara den tid då alla kommer att ha en äkta möjlighet att bevisa sin lojalitet mot de gudomliga rättfärdighetsprinciperna som då exemplifieras i det messianska riket, och få privilegiet att bo evigt i det återställda jordiska paradiset. De som inte tror och lyder kommer, enligt Skrifterna, att "utplånas ur folket". Apostlagärningarna 3:23

Så skall Guds rike komma, och hans vilja skall ske på jorden, såsom den sker i himlen. Så skall Kristus regera som Faderns ställföreträdare tills han har kuvat all fientlig auktoritet och makt och fått varje knä att böja sig och varje tunga att bekänna Gud Faderns visdom, rättvisa, kärlek och makt.